

Політичний аспект мовної проблеми на дузі „Москва - Київ- Тель-Авів”

ВСТУП

Мова – це та категорія, що „визначає” національність людини, її приналежність до окремого етносу. Людина народжується з незапрограмованими мізками - окрім інстинктивних. Інші програмні файли - відсутні. Немовля- це чорнова заготовка на майбутню особистість. Немовля - як комп'ютер без програмного забезпечення. З часом батьки і вчителі, середовище, як дискету в комп'ютер, вводять в мізки дитини мову, звички, правила і заборони, культуру, ідеологію. Введення мови перетворює немовля на представника нації (етносу). Введення культури і історії перетворює її на громадянина-патріота. Введення правил і заборон перетворює людину на представника традицій, звичаїв, привчає до слухняності. Введення спеціальних знань перетворює її на фахівця. Але на уроках математики і фізики можна підготувати доброго фахівця, але це не виховає в ньому громадянина України. **Громадянин створюється при навчанні історії України, її мови і літератури.**

А ось результат введення в мозок дитини ідеології неоднозначний і залежить від типу отриманої ідеології. Якщо запрограмувати ідеологію, що сьогодні іменується як „Європейські цінності” – виростає не лише національно свідомий, моральний, високопрофесійний фахівець, але й чуйна людина, яка має свою гідність, яка не посягне на гідність іншого. Якщо дитина програмується тоталітарною ідеологією, то в ньому виросте маленький гітлер, пол-пот, сталін, салазар, чаушеску, симоненко, грач, цеков, марков, затулін, табачник. Якщо така людина очолить партію, державу чи владну інституцію тоді він стає великим фюрером, товаришем: Гітлером, Пол-Потом, Сталіним, Салазаром, Чаушеску, Симоненком, Грачем, Цековим, Марковим, Затуліним, Табачником.

Способи дій, методи їх реалізації і наслідки діяльності теж залежатимуть від типу запрограмованої ідеології. Офіційно немає людиноненависницьких чи дефектних націй, релігій, рас, але є дефектні ідеології, якими керуються вожді воюючих чи протиборчих сторін. Має значення скільки людей повірить в очільників і в гіперболізовану ними загрозу. Має значення „точка кипіння”, після якої починаються зіткнення в братовбивчих баталіях.

Мета ідеології тоталітаризму – підпорядкувати, поневолити, іншого (інших) і отримати від цього моральну сатисфакцію, матеріальну вигоду, за рахунок поневолених, а потім і за рахунок рабськи підпорядкованих прибічників.

Якщо Ви думаєте, що в Україні йде війна мов, то ви помиляєтесь. І якщо Ви думаєте, що в Україні йде протистояння двох національних культур, то Ви теж помиляєтесь. **В Україні йде війна двох цивілізацій.** І якщо Ви думаєте, що я скажу „йде війна між російською і українською цивілізаціями”, Ви теж помилитеся. Якщо Ви скажете що йде війна цивілізацій лише на терені України - теж будете не праві.

Війна цивілізацій охопила весь світ, просто підстави виникнення і форми прояву кожного конкретного конфлікту в тих чи інших регіонах і державах різні. Війна, навіть національно-визвольна, не носить національного характеру, бо всі люди і нації рівні в правах перед Абсолютним Розумом. І навіть якщо предметом війни є релігійні догмати, вона не носить релігійного характеру, бо всі люди рівні перед Богом. (Гітлерівці-надлюди, з надписами на пряжках „Бог з нами” винищували не лише „недолюдей”-за Геббельсом, але й „богообраних” - євреїв).

Війна не носить і правового характеру, бо всі люди рівні в правах.

Війни, що нав'язуються тоталітарним мисленням, тоталітарною ідеологією, тоталітарними політиками і тоталітарними державами завжди несправедливі . Дії людей,

націй, держав, що обороняються, що відбивають напад, не бажаючи бути приниженими, поневоленими тоталітаризмом - визнаються справедливими.

Історія знає немало прикладів мирного співіснування держав з різною мовою, релігією, національністю, як і навпаки. Історія має приклади мирного співіснування людей різних національностей, рас, конфесій, в межах однієї держави, як і навпаки. В історії розвитку Ви знайдете приклади конфліктів між державами з однаковими мовами і релігіями, але з різними ідеологіями (Австрія-Німеччина, ФРН – НДР, Іран-Ірак, приклад двох Кореї, приклад двох В'єтнамів).

Постійні вороги в минулому - Франція і Англія, Франція і Німеччина, Німеччина і Чехія, Німеччина і Польща – сьогодні друзі, бо розробили, опанували і втілили в життя. ідеологією ЗАХІДНИХ цінностей. Сьогодні існують дві ідеології, що визначають характеристики двох цивілізацій: людиноненависницька, людинофобська або тоталітарна і людиноцентрична або людинофільська, або сучасна Західна. Кажу сучасна Західна, бо такою вона не була в минулому. Ембріональним початком епохи сучасної Західної цивілізації я вважаю відміну рабства. Подальша трансформація ДИКОГО Заходу в сучасну Західну цивілізацію має етапи на яких були ліквідована політика сегрегації, забезпечена рівність прав жінок і чоловіків, проведена деколонізація світу, запроваджена система соціального забезпечення для всіх, а особливо для тих, хто ЩЕ або ВЖЕ не може працювати, введення 8-ми годинного робочого дня, обмеження нижнього розміру мінімальної зарплати, перерозподіл Національного доходу на користь працюючих, прийняття і реалізація Декларації прав Людини, Міжнародного пакту про економічні, соціальні і культурні права, Міжнародного пакту про громадянські і політичні права, Хартії про захист мов національних меншин, для мов яким загрожує відмирання (зникнення) та ін.

СРСР довгий час відмовлявся від ратифікації і виконання багатьох з цих угод, в результаті відстав у гуманітарному, економічному розвитку, розвалився під натиском нездатності вирішити внутрішні проблеми – і зник з політичної карти світу. Зник, як носій тоталітарної ідеології. **Правонаступником СРСР визнала себе лише Росія. І стала одночасно правонаступником тоталітарної ідеології.** Нинішня ситуація з правами людини в Росії і ситуація з українською мовою в Україні, конфлікти з Прибалтійськими країнами, Польщею, Грузією, Білоруссю – результат панування тоталітарної ідеології і тоталітарної психології російського керівництва, російської влади як у внутрішньодержавних справах, так і в міжнародних стосунках. Де можна „нагнути” - нагнуть, де залякати – залякають, де підкупити - підкуплять, де – обіцянками, де і заграванням.... так і живуть.

Для тоталітарних режимів характерні цензура – утиск ЗМІ, утиски прав і свобод всіх громадян, окрім „своїх ЛЮДЕЙ”. Права людини, привілеї для „своїх Людей” (любих друзів, родичів, однопартійців), для решти – закони і „поняття”. Правий той, у кого більше владних повноважень. Права не рівні, позитивне рішення суду на стороні тих, хто здатний принести судді більший „грошовий мішок”, або для тих, хто при владі (що одне і теж), хто може зняти з посади або забезпечити кар’єрний зріст. **Тоталітарна психологія й ідеологія – два крила одного птаха. Якщо вони перемагають, то переможені стають їх рабами, а їх життя, майно і душі – власністю переможців. Їм закони не потрібні, а в багатьох випадках шкідливі, бо стають на заваді процесу грабунку переможених, бо переможці вважають за своє право - духовну, моральну і матеріальну контрибуцію і реквізицію, право на терор по відношенню до переможеного народу.** Одним словом – „Горе переможеним!”. А коли самі отримують статус переможеного – моментально з вовчулаків стають милими ягнятками, і починають вести розмови про права і справедливість, демонструють любов до тих, кого так гнівно

ненавиділи і шельмували. Провідники тоталітаризму являються одночасно рабами тоталітаризму і духовними рабами. Рабами за духом.

Я не чіпатиму внутрішню російську ситуацію, але продемонструю лише приклад Лужкова. Який був крутий, російський націоналіст єврейського походження (в нас таких теж вистачає), антиукраїнець, член керівництва „Єдиної Росії”, апологет російських цінностей, російської моделі управління і керованої демократії, російської „вертикалі” влади. Здавалось, не лише всіх „схватив” за карк, але й Бога за бороду. Але коли „не прийшовся до двору”, не сподобався владі, яку створював, підтримував і вихваляв, коли не так як треба кепку скинув, його звільнили, і ніде він не знайшов захисту. Був стовпом ЄДР і її будівничим, а став жертвою тих порядків, що сам розбудовував. Став жертвою самообману . Лужкову-смертному в Росії стало страшно жити, не те що Лужкову - небожителю. А як розпинався проти вступу України в НАТО, бо НАТО – ворог Росії, а сам відвіз дітей в НАТівську державу! Прийшло повідомлення, що вже дітей вивіз з Москви в Лондон, „так как боится за их безопасность”. За словами Лужкова, він і його дружина Єлена Батуріна боялись, що «враги в России» захочуть використати їх дітей, щоб тиснути на пару Батуріних-Лужкових. Але ж за Лужковим «враги России» - НАТО.

Переховуватися від бувших „друзів” пара Батуріних-Лужкових теж, мабуть, виїде до західних „ворогів”, правда не з порожніми руками.

Лужков вивіз дітей в країну НАТО, туди, де людська цінність має реальне підґрунтя, вивіз звідти, де людська цінність виписана лише на папері. Ось вам слова і діла великоруського шовініста, заклятого антиукраїніста і особистого друга обох Президентів і Прем'єрів – України і Росії.

На місці Лужкова самотньо залишилася його.... КЕПКА. Але лицемір залишиться ним назавжди, нібито він не за свою шкуру і мошну злякався, він злякався за дітей!

Запізно (чи вчасно) він „зрозумів” що „російська вертикаль” не є еталоном для захисту людини в т.ч. для захисту його самого, а вершиною реалізації Західних цінностей є права Людини. Що Права людини – Непорушні. Вивіз дітей туди, де закон – один для Всіх, а перед законом всі - Рівні.

Діти Московського Кормчого залишили тоталітарну Росію. Але діти знедолених росіян залишились в Росії, в державі, де історично тоталітарна ідеологія є основою базового мислення.

Базове мислення – це набута підсвідомість, що завжди залишається вирішальною у прийнятті рішень. Наприклад, якщо перукаря поставити керувати колективом художньої самодіяльності, то він, підбираючи нових людей в колектив, в першу чергу, мимоволі, на основі базового мислення, оцінить їх зачіску, а потім вирішуватиме: брати претендента в колектив чи ні. Коли в якості базового мислення фігурують європейські цінності, християнські цінності та суб'єкт діє відповідно до них, то суспільство оцінює його позитивно, а в оточуючих не виникають проблеми в міжособових стосунках, в спілкуванні, в ділових відносинах з таким суб'єктом. Коли в якості базового мислення закладена тоталітарна ідеологія, тоді такий суб'єкт створює небезпеку оточуючим в любых стосунках і любых проявах. Коли базове мислення поєднується з некритичністю поведінки суб'єкта – потенціал загрози від його діяльності зростає. Ще більша загроза, коли тоталітарне мислення поєднується з самозакоханістю суб'єкта. Переростає у фатальну небезпеку, коли поєднується з переконаністю суб'єкта у власній непогрішимості, і в абсолютну небезпеку – коли поєднується з безкарністю суб'єкта.

Хто ж ті носії тоталітарного мислення, що роздмухують мовний конфлікт в Україні?

Їх шість. З них чотири суб'єкти роздмухують конфлікт активно:

- Росія (активно);
- Коаліція Партії регіонів і комуністів (активно);
- антиукраїнські російські організації України (активно);
- зденационалізовані українці - „хахли” (активно).

Два наступні суб'єкти-тіньові. Конфлікт роздмухується за їх мовчазною згодою:

- єврейські організації (за умовчанням і через лобіювання „своїх” кадрів у владі)
- російська православна церква в Україні (за умовчанням, або – „исподтишка”).

Передбачаю, що опоненти, читаючи цю статтю, можуть зауважити, а чому ж автор не вніс до цього переліку праворадикальні українські організації?

Відповідь: тому що їх діяльність – то є протидія агресії на Україну, на її історію, на її героїв, на її мову і культуру, на права українців. А, як було відмічено вище: „Дії людей, націй, держав, що обороняються, що відбивають напад, не бажаючи бути приниженими, поневоленими тоталітаризмом, визнаються справедливими.”

Обіцяю, що внесу до цього переліку ті українські праворадикальні організації, котрі візьмуть на своє озброєння національно нетерпиму, нацистську ідеологію зверхності нації. Але на сьогодні таку ідеологію їм лише приписують. І приписують не незалежні експерти, а ті чотири вище перелічені суб'єкти, що активно проводять в Україні анти-українську політику та ті два суб'єкти, що потурають антиукраїнській діяльності своїх представників.

Чому Росія декларує братерство наших народів і зі зневагою ставиться до нібито братньої слов'янської України, до української мови, до її історії та її національних героїв?

Тому що Росія півтисячоліття боролася за загарбання України, боролася проти самої ідеї суверенітету України, і сьогодні її відношення з цих питань не змінилося. Вірніше змінилося лише на короткий час 1990-1999 роки, але з 1999 року відновилося. Тому що нинішня Росія - офіційний спадкоємець тоталітарної ідеології, тоталітарної політики і тоталітарного режиму СРСР, а її керівництво- вихідці з КГБ. В КГБ базове мислення – нищення „несогласних” і терор „несогласних”.

Тоталітарна ідеологія – нищівна, і їй немає значення що нищити: інші народи чи свій. Згадайте, як в комуністичних країнах в мирні час нищили своє населення. За часів СРСР винищено десятки мільйонів власного населення. В Китаї – в різних формах боротьби, в тому числі з хунвейбінами, дзяофанями, горобцями, винищено більше півсотні мільйонів. В Камбоджі режим „красных кхмеров” Пол Пота та Йєнг Сарі винищив більше третини населення і на вбивства своїх громадян „пожаліли” навіть патронів, тому вбивали мотигами. В Північній Кореї винищено 2 млн.чол., в Африці -1,7 млн. чол., Афганістані – 1,5 млн. чол. Керували політикою винищення комуністи, а її реалізовували „бойові загони партій”: КГБ, НКВД, Штазі, Сигуранци одним словом – спецслужби.

СРСР завжди внутрішню політику переносив на зовнішні відносини, мав конфлікти з сусідами, навіть комуністичними. Конфлікт з НДР, Польщею, Угорщиною, Чехословаччиною, Афганістаном, Китаєм, Югославією і ін.

З чим пов'язана агресивна політика Росії стосовно України?

Росія бажає позиціонувати себе як Імперія (Третій Рим), а імперія, апріорі-АГРЕСОР.

Перше: Росія без України – не імперія. Історично, Росія – держава з постійними імперськими амбіціями. Але без потенціалу України, в її складі, амбіції Росії залишаються звичайним, хоча й „художнім свистом”!

Російська імперія без України була неможлива ні в минулому, ні тепер. Я не буду приводити аргументи від себе, а ліпше процитую авторів - не українців.

Якщо зробити короткий експурс в історію, то відповідь ми знайдемо в:

А) Відомого єврейського публіциста і громадського діяча Володимира Жаботинського (Зєєва) „...В самом деле: если малороссов и белорусов зачислить, как хочет П.Б. Струве, в состав единой русской нации, то нация эта возрастает до 65 процентов всего населения Империи, т.е. до громадного большинства в две трети.

....Поэтому смело можно сказать, что разрешение спора о национальном характере России почти всецело зависит от позиции, которую займет тридцатимиллионный украинский народ. Согласится он обрусеть - Россия пойдет по одной дороге, не согласится - она волей-неволей пойдет по другому пути...

Наоборот, если малороссов и белорусов считают за особые народности, то господствующая национальность сама оказывается в меньшинстве (43 проц.) против остального населения, а сообразно тому изменяются и все виды на будущее.”

Б) Російського шовініста Василя Шульгіна, який на початку ХХ століття казав: "Лучше уж независимая, но напроочь русифицированная Украина, чем Украина в составе России, но с господством на ее землях украинского языка и культуры"

В) Сучасного російський публіциста Олексія Широпаєва: „Известно мнение, что Россия без Украины в имперском плане ущербна. Что-то в этом же духе говорил Бжезинский, да и не только он. Эта мысль верна. Но дело даже не столько в экономическом и геополитическом значении Украины для Москвы. Дело прежде всего в том, что на традиционном русском отношении к Украине, по сути, держится русское имперское сознание, благодаря которому российская империя, пусть и в урезанном виде, все еще существует. Подчеркиваю: именно отношение к Украине – не к Балтии, не к Кавказу – является определяющим для русского имперского сознания. Как только русские откроют для себя, что украинцы это **ДЕЙСТВИТЕЛЬНО** другой народ – российский имперский миф рухнет, а с ним неизбежно кончится и империя. Надо сказать, что на словах русские всегда готовы признать, что украинцы – народ, но – внимание! – «братский народ». За этой лукавой формулой кроется твердое убеждение, что мы – русские и украинцы – **ОДИН** народ, призванный жить в одном государстве со столицей в Москве. Говоря о «братском украинском народе», большинство русских воспринимают украинский язык и само украинство как досадное историческое недоразумение, исторический вывих, возникший благодаря зловредному влиянию Литвы и Польши. И при этом русские не задаются вопросом: а может, вывихом-то являются они сами? Исторически вывихнуты как раз-то мы, русские..... Нас вывихнула татарщина.

...И если король Даниил – знаковая фигура Украины, то приемный ханский сын Александр Невский – знаковая фигура России, ее «имя». Таков исток нынешних русско-украинских отношений. Уже после этого говорить о «двух братских народах» не приходится. Цивилизационная вражда предопределена уже этими двумя историческими личностями. Их можно назвать народообразующими.” (shiropaev.livejournal)

Г) Бжезинский теж писав – „без України російська імперія неможлива”
Росія, замість того щоб „приголублювати” Україну для того, щоб вона добровільно погодилася стати складовою духовного братства, духовної імперії, на

протязі віків культивувала шантаж, погрози, диверсійні дії, репресії, терор з метою поневолити Україну, підпорядкувати, окупувати, пригнобити і зробити її колонією Росії, а не складовою слов'янського братства. Нинішня політика Росії по відношенню до України не притерпіла суттєвих змін.

Друге. Україна – конкурент Росії.

А) Україна є конкурентом Росії на зовнішній арені. В експорті зерна. І якщо колись казали що царська Росія – житниця Європи, то без України в її складі - така характеристика була б не можливою. В швидкості отримання безвізового режиму з Євросоюзом. В шляхах транзиту енергоносіїв в Європу. В темпах зросту економіки. В рівні науки і техніки. В експорті озброєнь. В змаганнях за іноземні інвестиції. В створенні спільних підприємств з іноземцями. В боротьбі за закордонні ринки збуту своєї продукції. В темпах демократизації суспільства (правда останнім часом швидше – в його тоталізації). В устремлінні в євро зону (прес-конференції Путіна і інтерв'ю в Берліні 27 листопада 2010). І як не дивно – в поглибленні співпраці і інтеграції в НАТО (останній виступ Медведєва на самміті Росія-НАТО 21 листопада 2010 р). Виявляється, що Росія не проти приєднатися і до єврозони і до НАТО!!! А де Ната (Вітренко), комуністи, Партія регіонів, чому не протестують проти намірів Росії? Медведєв поставив питання ребром: „або об'єднання російського ПРО з НАТО, або нова гонка озброєнь!”. А як і ким тепер виглядає керівництво України, коли Росія заставила Україну відмовитися від вступу до НАТО, а сама „набивається” в НАТО, в якості рівноправного партнера?

В конкурентній боротьбі застосовуються не лише чесні, але й брудні прийоми, чорний піар, завданням якого є принизити і очорнити конкурента. Як приклад цього можна навести слова керівників Росії: „Україна – недодержава”, „В Україні відбувається фашизація суспільства”, „Україна тирить газ”, „Україна – ненадійний транзитер”, „Україна – банкрут, в Україні – дефолт”. „В Україні порушуються права російськомовного населення”.

Але постарайтеся згадати хоча б один епізод, коли керівники української держави глузливо відгукувалися б, чи саркастично характеризували, ображали чи „клеїмили” свого конкурента – Росію, на міжнародній арені? Навіть за часів президентства Ющенка ви не знайдете ні одного епізоду.

Так хто ж тоді з нас культурніший і толерантніший, врешті - людяніший в міждержавних стосунках? Україна – конкурент Росії і в спорті. І якщо перемагають українці, то вони кажуть: ми перемогли в нелегкій боротьбі з достойним суперником. Коли перемагають росіяни, вони кажуть: „Мы порррвали всех...” Деталь, Але багато характеризує.

Б) Україна є конкурентом Росії і в її внутрішній політиці.

– Росія, як вогню, боїться розповсюдження на свою територію небажаних прикладів „кольорових революцій”. Не хоче щоб її народ був рішучішим в своїх багатоаспектних вимогах до влади. Росія не бажає допустити „західні цінності” в РОСІЮ, а бажає продемонструвати росіянам Росії і росіянам України „ефективність” російської моделі управління та тоталітарного варіанту „керованої демократії”. Бажає не допустити зростання рівня життя в найближчих сусідів більшими темпами, ніж в Росії, звідси і торгові війни з Україною і Білорусією. Звідси і підвищення для нас цін на газ, а тому українські і білоруські м'ясні і молочні продукти – нібито „не відповідають російським стандартам”. Пошук зовнішнього ворога – спосіб відволікти росіян від боротьби за вирішення внутрішніх проблем. Демонстрація російської агресивності в Грузії і Криму – тому підтвердження. СПАСІННЯ РУСЬКИХ „СООТЕЧЕСТВЕННИКОВ” за кордоном – це один із красномовних прикладів відволікання громадян Росії від внутрішніх проблем, шляхом мобілізації їх зусиль на боротьбу з ХАХЛАМИ, „зарозумілою” МАЛОРОСІЄЮ, з її історією і її героїчними постатями. Але російська інтелігенція це починає усвідом-

лювати і тому Україна стає більш привабливою для неї, ніж сама Росія. Почався процес перетікання „мізків” з Росії в Україну. Про це починають з тривогою „трубити” російські ЗМІ:

„Але як інакше може бути в країні, де у в'язницях сидять не бандити і покидьки суспільства, а письменники, вчені, музиканти, художники?.... Зараз вже на самому високому рівні в Кремлі кажуть, що з країни біжать творчі сили, але тільки говорять, зробити що-небудь вони не в змозі, не змінивши систему, а ось систему ніхто змінювати навіть не намагається. Власне, з Росії біжать вже давно. Але люди з грошима воліють західну Європу, Америку, у кого з грошима слабше, ті осідають у Європі східній.....А от для людей з мізками вибір більш обмежений - творча праця (і гуманітарна, і технічна) завжди пов'язана з мовним середовищем, в якому вони й можуть реалізуватися. Для авіа інженерів необхідно, скажімо, профільне виробництво, а для письменника - мовне середовище.

У силу чого міграція населення з Росії та ряду інших країн СНД саме в Україну може стати найважливішим чинником розвитку саме українського суспільства, і української економіки зокрема.

Хто їде? Як правило, інтелігенція. Дуже багаті і просто багаті, як сказано вище, не затримуються і прослизують далі в Європу.До речі, пенсіонери їдуть частіше до Білорусії, але вони не за свободою, вони за соціалкою. Теж, між іншим, питання - здавалося б, національна тема в Білорусії набагато менш напружена, ніж в Україні, є порядок, є надійність якась ... А їдуть в Україну.

Відповідь тільки одна – їдуть за свободою.”

<http://forum-msk.org/material/fpolitic/4910368.html>

Тому Януковичу не слід копіювати російську „вертикаль”. В Росії контрабанда, рекет, кришування і корупція та злочинний світ знищили її правоохоронну систему, причому, знищили набагато глибше, ніж в Україні. Як не парадоксально, але здійснили таку „революцію” в Росії вихідці із силових і правоохоронних структур СРСР. Але щоб не допустити такого в Україні, Януковичу самому знадобиться стати СВЯТО-ШЕЮ. Такі приклади історія знає: США створили втікачі, „солдати удачі” і кримінал-літет зі СТАРОГО СВІТУ. Який шлях обере „команда професіоналів” Януковича (російський, чи американський), покаже час.

Якщо росіяни – громадяни України, думають, що про них думають в Росії, то вони глибоко помиляються.

Росіяни України працюють на зростання економіки України, яка є не лише другом, але й конкурентом Росії. А Росія вважає, що економіку України, як конкурента, слід ослабити. Чим? Цінами на газ. Але високі ціни будуть платити не лише українці, але й росіяни – громадяни України. Блокадою і не допуском української продукції на російський ринок. Але ж ця продукція виробляється не лише українцями, але й росіянами. Дестабілізацією міжнаціональних, міжконфесійних відносин - щоб люди замість роботи на себе і на державу з'ясовували стосунки. Але у випадку конфлікту (не дай Бог) постраждають не лише ж українці, але й росіяни. І ви, росіяни України, думаєте що Ви потрібні Росії? В Якості кого і чого? Приклади Прибалтики і Молдови: знайшли дурачків, використали місцевих росіян в боротьбі з аборигенами і кинули. А їм і їх дітям там жити! Тепер мають проблеми і набагато більші, ніж до конфлікту. Пригадую, за часів газового протистояння при Ющенкові, один російський шовініст ехидно і одночасно радісно запитав мене: „Ну, как Россия ”вделала” Ющенко с ценами на газ?”. Я йому відповів: „Не радійте, бо особисто в Ющенка завжди знайдуться гроші, щоб заплатити за газ за новою ціною, але не відомо наскільки зменшаться бутерброди у вашого сина-школяра, після того як Ви сплатите всі комунальні платежі за новими цінами. І не зігріє

російський паспорт Вашу сім'ю, якщо у вас забракне коштів, щоб заплатити за опалення квартири. Росія „вделала” не Ющенко, а „вделала” Вас – особисто!”.

Білорусія теж стала конкурентом Росії в рівнях виробництва, заробітної платні, соціального забезпечення. Значить, подає „дурний” приклад, що в умовах кризи і відсутності власних енергоносіїв, виявляється, можна жити не гірше, ніж в Росії. Для росіян це приклад, що і в Росії треба обирати саме таких лідерів, котрі щоденно дбають про свій народ. Що ж вчинила Росія? Блокадну війну і цінову атаку на благополуччя білорусів! Але ж у Білорусі і білорусів ніколи не було проблем з російською мовою!

Що сьогодні з росіянами в Прибалтиці, Придністров'ї? Їх Росія кинула, вони там залишилися і залишилися надовго ворогами аборигенів! Качали права, намагалися позбавити мови ті народи, а самі лишилися з обмеженими правами, в державах де живуть. Росія їх і не забирає (тому що мільйонів баксів в них немає). Я не хотів би, щоб це повторилося в Україні. Скажете: їх у Прибалтиці мало, а в Україні – багато. Доповідаю росіян в Естонії – 40%, росіян в Україні – 16%.

Зробимо підсумок. **Слід визнати, що після всього того, що вчинила Росія з Україною, деклароване слов'янське братство – така ж легенда минулого, як і єдність світового пролетаріату.** Ідеологія „Славянського братства” підживлювалась спочатку СРСР, а нині - російською мафією. Але на практиці, замість братства, вона організувала духовний розкрай між нашими народами. Наочний підсумок – це те, що мафія вчинила з Білоруссю, де проблем з російською мовою не було і немає, та з Україною, де проблема російської мови створена Росією штучно. Добросусідські відносини між нашими державами не створили, не розвинули, не піднесли на якісно новий рівень, а „підпалили”, і вони..... „згоріли”. Це злочин. Але на місці злочину ви завжди знайдете речові докази: запальничку з надписом „Газпром”, посвідчення співробітника ФСБ, і постолі (лапті) з надписом: „Сплетено в Росії”.

Міфотворчість Росії

Росія – совок, і антиукраїнську міфотворчість вона успадкувала разом з правонаступництвом СРСР, і з менталітетом керівників російської держави, які вийшли з КГБ СРСР, в якому займалися „розробками”, тобто – міфотворчістю. І якби вони самі не розуміли, що вони створювали та підтримували міфи, в т.ч. і про можливість комуністичного раю на землі, який з „ідеологічною переконаністю” і кривавою впертістю відстоювали, то прийшовши до влади в Росії, продовжували б „дело Партії” і будували б надалі Комунізм в Росії.

Немає ні одного народу, що був суб'єктом СРСР, який не зазнав би фізичних репресій і морального та історичного нищення. Немає народу, який би не зазнав „кастрування” національних культур тоталітарною ідеологією і її провідниками. Скільки народу знищено? Скільки скалічених доль? Репресії, голодомори, депортації, переселення, асиміляція чеченів, інгушів, українців, латишів, литовців, естонців, кримських татар, німців Поволжя, калмиків, турків-месхетинців. У 1943 році існував план переселення і казанських татар в Середню Азію.

Але „все це – неправда” з точки зору минулої тоталітарної влади. НЕ чіпатимемо проблеми фізичного нищення, а коротко прослідкуємо мімікрію пропаганди – як засобу нищення морального, духовного. На чому вона будувалася? На міфах і на відвертій брехні.

– Ніяких секретних протоколів до пакту Ріббентропа-Молотова не було. А виявилось – були.

– Ніякого спільного німецько-радянського параду військ у Бресті після поділу Польщі в 39 році не було. Виявилось – був. Завоювання Польщі Гітлером і Сталіним не

було, бо СРСР і Польща мали договір про ненапад. Але ж завоювання було, віроломне, без денонсування договору і без оголошення війни.

– Польських офіцерів розстріляли німці, а виявилось – радянські НКВДисти.

– Повідомлялося що Зоя Космодем'янська отримала Героя Радянського Союзу за боротьбу з фашистами, тепер стало відомо, що вона палила хати тих росіян, котрі не покинули окуповану німцями територію. Вони її і здали німцям.

– Подвиг 28 панфіловців був розписаний в таких героїзованих деталях, а виявилось що це всього лиш журналістська фантазія „на замовлення”.

– „Загранотрядів” у війну не було, а тепер знаємо – були.

– Голодомору не було, але, виявилось, що був!

– Матеріальної допомоги Гітлеру і навчання гітлерівських офіцерів у СРСР не було, а тепер знаємо – були.

– Атаман Краснов – командир козачих загонів, білогвардійський генерал, служив Гітлеру, а сьогодні йому стоїть пам'ятник в Москві. І ніхто не кричить і не опротестовує.

– Цар Микола, Нестор Махно, Колчак і Денікін стояли за часів СРСР на одній „полиці заклятих ворогів народу” разом з Петлюрою, Бандерою, Мазепою, Грушевським. **А сьогодні цар Микола – реабілітований і похований з почестями, але і його кат – Ленін залишається в Мавзолеї, де йому також ...віддають почесті.** Махно тепер – герой. Денікіна і Колчака цитує сам Путін як великих росіян.

Росіяни переоцінюють свою історію, але за нами, українцями, не хочуть визнавати права на власну оцінку своєї історії, своїх українських героїв. На думку Москви, наші історичні герої в нашій історії мають залишатися нашими ж ворогами тільки тому, що вони в свій час воювали з Росією! Але якщо воюють один проти одного народи, держави, то герої однієї сторони стають автоматично ворогами іншої. Незалежно від назв воюючих держав. Запитайте японців чи визнають вони героями Смушкевича, Штерна і ще 74-х Героїв СРСР, що отримали звання Героя СРСР за бої в неоголошеній СРСР японцям війні на озері Хасан і на Халхін-Голі. Чому японці не вшановують Ріхарда Зорге, чому на японській землі немає йому пам'ятників? Він же Герой Радянського Союзу, але в Японії він – зрадник.

Кім Філбі. Для Британії її підданий – зрадник і злочинець, а для СРСР – герой, якому після викрадення влаштували в СРСР таке райське життя (возили навіть мармелад з Британії), що для Героїв Радянського Союзу, які проливали свою кров, захищаючи СРСР, таке навіть і не снилося.

Чи визнають в Афганістані 72-х Героїв СРСР, що отримали звання за несправедливу, зі сторони СРСР, війну в Афганістані?

Рамон Маркадер – Герой Радянського Союзу, але в Мексиці за свій „геройський вчинок” він сів в тюрму як кримінальний злочинець.

Стіг Веннерстрьом. Для Швеції її підданий – зрадник і злочинець, для СРСР – Герой Радянського Союзу.

Чи визнають в Китаї подвиги Блюхера, орденоносця „Красной Звезди” №1 за бої під Мукденом на китайській території. Юрія Бабанського – Героя Радянського Союзу (конфлікт на острові Даманський) Чому в Китаї немає їм пам'ятників?

Запитайте фінів. Чи вони визнають героями 412 Героїв Радянського Союзу, що отримали це звання, за те, що лізли на лінію Маннергейма – завойовувати фінську територію?

Маннергейм воював проти Росії в 1939 році (оборонявся), був керівником держави „ворожої” для Росії, а тепер президент Росії..... покладає вінки на його могилу.

Ахмат Кадиров (батько нинішнього президента Чечні), будучи польовим командиром у першій чеченській війні закликав вбивати росіян „хто скільки зможе”, а коли його підірвали на стадіоні в Грозному, то Путін, урочистим голосом продекламував, що Ахмат

Кади́ров досто́йно і мужньо виконував свої зобов'язання перед своїм народом.
<http://www.newsland.ru/news/detail/id/599483/cat/94/>.

За сам факт боротьби за незалежність України, визначні її сини: Лук'яненко, Чорновіл, Хмара, брати Горині, за часів СРСР сиділи в тюрмах, а зараз вони – Герої незалежної України і її орденоносці! То, може, і в них теж відібрати нагороди (за ідеологією ПР, комуністів, табачників, Москви та суддів, які прийняли рішення, що присудження звання Героя України Бандері – незаконне?). Там, де Бандера, нібито, розстрілював, рубав і кидав у криниці місцеве населення, воно його любить, шанує і ставить пам'ятники, а там, де ніхто і ніколи бандерівців в очі не бачив, кричать про „звірства” Бандери? Де логіка? На Заході України – всі ці брудні байки КГБ викликають тільки бридливий подив і іронію.

Російські політики і проросійські політики України істерично заковуючи до неба очі кричать: „Мазепа – зрадник”! А запитайте їх – кого він зрадив? Україну? Ні – він пішов проти російського царювання в Україні. Він пішов на колабораціонізм зі шведами задля визволення України.

Ще один міф про антиросійську позицію західних українців. Його можна розбити одним махом і одним прикладом. Два партизани – Кузнецов і Руднев. Обоє – росіяни, обоє – комуністи, обоє – Герої Радянського Союзу, обоє воювали під час другої світової війни в один і той же час і в тих же місцях – на Західній Україні. Тільки воювали вони по різному. Кузнецов так і не зумів вбити гауляйтера України – Еріха Коха, але в українських селах успішно вбивав (по одному) рядових німців і офіцерів. А після кожного такого вбивства, німці висилали каральний загін і або вистрілювали всіх селян, або зганяли в клуні і спалювали. Вбив Кузнецов кілька десятків німців, німці спалили кілька десятків українських сіл, а людей повбивали. Всі розуміли, що Кузнецов – звичайний провокатор. У перші ж дні незалежності України всі пам'ятники Кузнецову – росіянину, комуністу, Герою Радянського Союзу, на Західній Україні були моментально знищені.

Руднев – комісар загону Ковпака, який разом із загонами УПА часто проводив масштабні диверсійні операції проти німців. І коли фронт війни просунувся на Західну Україну, Ковпаку і Рудневу надійшла команда Москви – воювати проти УПА. Руднев заперечив: „ми ж з ними разом німців громили”. Тоді була дана команда з Москви і Рудневу застрелила його ж радистка. Після війни „загадково” помер і Ковпак. Але з перших днів Незалежності і донині на Західній Україні в галичанському місті Яремче стояв, стоїть і буде стояти пам'ятник ковпаківцям, тобто і комісару Рудневу – росіянину, комуністу, Герою Радянського Союзу, а біля підніжжя пам'ятника – квіти. Поїдьте, побачите і переконаєтесь. І для Вас побачене стане найліпшим антидотом проти московської брехні. З описаного видно, що в Західній Україні з пошаною відносяться до тих росіян, що були Людьми, і нетерпимо, до тих росіян – що були НЕЛЮДАМИ.

В кого мізки є, той розуміє, що якби УПА була в одній упряжці з німцями, то російські партизанські загони Медведєва, Бегми, Брянського, Ковпака, що діяли в лісах Західної України, могли б бути елементарно і дуже швидко винищені, або вояками УПА – самостійно, або в спілці з німцями. Третій варіант – УПА могла б їх просто-напросто „здати” німцям, вказавши на місця дислокації російських партизан, які УПА були добре відомі. Бо УПА, разом з червоними партизанами, воювали проти німців. УПА контролювала територію Західної України, воювала в своїх лісах, в своїх селах, на своїй землі, яку знала, як свої п'ять пальців! Тому „здати” німцям могла б запросто, якби УПА була такою, якою її описує Москва.

Ще один міф: „УПА стріляла в спину червоноармійцям”. УПА діяла з 1942-го по 1956 рік. Червоноармійці визволяли Західну Україну від німців в період з липня по жовтень 1944 року – всього три місяці. УПА (не плутати з СС „Галичина”) ні

разу не вступала в бій з Червоною Армією. З 42-го по липень 44-го червоноармійців на Західній Україні „ще” не було, з жовтня 44 року до 56-го року „вже” не було. Коли УПА могла стріляти ”в спину”? Коли червоноармійці були вже в Польщі, Чехії, Німеччині? Звідки стріляла? З Говерли? УПА боролася до 44-го – з німцями, після 44-го до 56-го року - з НКВДистами, комуністами, проти експропріації землі, худоби, проти колективізації, проти встановлення комуністичного режиму, воювала за незалежність України!

Якщо ОУН-УПА реалізовувала принцип „Смерть жидам і москалям”, то чому російська пропаганда не оперує бодай одним прикладом масового винищення загонами УПА російських сімей, російського населення України, за часів німецької окупації, і не лише на території Західної, але й всієї України? Ось вам ще один результат зомбіювання комуністичними фальшивками всеїдного українського і російського населення, яке не мало історичної пам’яті, бо її заміщували політизованою історією, з початку - Російської імперії, потім - історією ВКП(б), історією КПРС, а тепер заміщують байками КГБ СРСР, архіви яких не хочуть передати Україні. Яд-Вашем теж „погрожував-погрожував” передати Україні матеріали, що підтверджували б знищення євреїв націоналістами, та так їх і не знайшов. Загубились, мабуть?

Взагалі, це дуже нерозумно, сприймати як правдивий образ будь-кого, якщо цей образ намальований його смертельним ворогом: НКВД, КГБ, КПРС, що „малювали” історію УПА – були заклятими ворогами УПА!

Президент Росії Медведєв закликав російських вчених-істориків дати відсіч фальсифікаторам вітчизняної і світової історії.... але цілий ряд питань російської історії зовсім не отримали оцінки в самій Росії і не розглядаються. Наприклад:

- Лютнева 1917 року революція – це прогрес для Росії, чи її деградація?
- Жовтневий переворот 1917 року – це рух російських мас за визволення, чи рух німецьких грошей на знищення Росії?
- Як був усунутий від керівництва Ленін?
- Леніна і Сталіна, Кірова, Фрунзе та інших провідних більшовиків вбили, чи вони самі померли ?
- Хто був ініціатором і кому був вигідний масовий терор в СРСР, його дійові особи, де офіційна російська історична і політична оцінка цих подій?
- Фізична розправа з есерами, меншовиками, кадетами, духовенством – це подвиг Леніна-Сталіна, чи їх злочин?
- Войовничий атеїзм в СРСР і нищення храмів – це здобуток чи поразка духовності?
- Чи обгрунтовані були чистки в партії?
- Не дана оцінка методів і результатів чисток.
- Чи виправдані були масові вбивства „кулаків” і винищення їх сімей?
- Насильницька колективізація - це форма ефективної с/г політики, чи грабіж?
- Як Росія оцінює політику „пораження в правах” для політичних опонентів?
- Як розцінює репресії проти ЧСВР (Членів Семей Врагов) і репресії інших людей, лише за факт знайомства з ”ворогами народу”?
- Як оцінюється страта в СРСР 42 тис. людей за сам факт знайомства з робітниками Німеччини?
- Які причини повстання в Тамбовській губернії, які методи (хімічна зброя) і наслідки його придушення?
- Кривава боротьба з опортунізмом, ревізіонізмом, уклонізмом , націоналізмом була виправдана, чи то - складова маразму і тваринних інстинктів Сталіна?
- Точаться дискусії, ким насправді був Власов, патріотом, чи зрадником, Сталін - генієм, чи геніальним сатрапом? Знищення ним партійних, військових керівників –

виправдане, чи ні? Ставити більшовикам пам'ятники, чи зносити, перейменовувати міста та вулиці з іменами більшовицьких лідерів, чи залишити?

– Чи винен в цьому народ? Бо був лозунг „Вся влада – народу”, але одночасно, народ – все-ж не влада.

– Не розсекречено, чи готувався СРСР напасти першим на Німеччину в 41 році (за Резуном).

– Так само незрозуміла причина замовчання і не дослідження питання, а чому ж на території самої Росії не було активної партизанської боротьби проти німців, і масового партизанського руху, а в Україні –були? Чому російський народ не воював проти німців в партизанських загонах на території Росії?

– Чому російські партизани воювали на території України, навіть тоді, коли фронт відкотився з її території? А для чого вони переодягалися в форму бійців УПА? Нам це зрозуміло – щоб нищити українське населення, організувати в нього відразу до бійців УПА, а потім побудувати на цьому пропаганду проти ідеології незалежності! Дивіться, мов, що з вами буде коли Україна стане незалежною, УПА всіх виріже...

– Питання: у своїй історії росіяни самі і до нині розібратися не можуть, чи не хочуть, маючи всі архіви?

– Але чому ж тоді для них українська історія повністю „прозора” - ще з інститутської парти, з Історії ВКП(б)? А може ще й з піонерського - жовтеньського віку, чи з дитсадка, чи з утроби матері? А чи не через те, що самі її фальсифікували і „формували”?

Ретельне відбілювання своєї недавньої історії, в Росії, вважається справою державної ваги і необхідною умовою морального очищення нації. Але такої ж важливості стоїть завдання – очорнити історію своїх недавніх сателітів по Союзу. Нібито можна очиститися самим, очорнюючи інших. Росіяни – білі і пухнасті, а в українців, литовців, грузинів , що дурна спадковість? Історія СРСР – історія містифікацій і фальсифікацій. І не один раз вона переписувалася за часів СРСР черговими переможцями на найвищий пост у Політбюро ЦК КПРС. І якщо сьогодні порівняти нинішню історію Росії і підручники з її історії за часів Сталіна, Хрущова, Брежнєва, то ви побачите наскільки рельєфно вони відрізняються між собою. То де ж, на якому етапі вона фальсифікувалася? Виявляється що на всіх. І Нинішній етап – не є виключенням. **Якщо порівняти історію Росії і історії країн – колишніх республік СРСР, то ви побачите, що всі вони „йдуть не в ногу” з історією Росії. Одна російська історія йде самотньо, але в ногу з собою.** Дивно коротка пам'ять в російського керівництва, але я й не думав, що настільки!

Нова історія. Розстріл робітників в Новочеркаську – хто винен? Сумгаїтська трагедія була і хто в ній винен? Розрубані саперними лопатками грузинські голови в Тбіліській трагедії були, чи ні. Хто правий, хто винний? Танки на території Вільнюського телецентру і литовці під гусеницями цих танків – теж вигадка західної пропаганди? Чому це все не описано в історії Росії?

Новітня історія. Немає офіційної російської оцінки ГКЧП – як феномену, немає оцінки і ролі дійових осіб ГКЧП як для історії, так і долі самої Росії. Розстріл Єльциним Білого дому, чеченські війни. Чим виправдана агресія Росії на українську територію – на косу Тузла, де офіційна російська оцінка подій, їх історична чи політична трактовка? Чи може трактовка бути спільною, однозначною і єдиною, тобто українсько-російською? А в Табачника може! „Фата-моргана” єдиної Білорусько-Російської держави, феномен її проектування і крах ідеї – оцінки немає. А чи може бути єдина, узгоджена російсько-білоруська оцінка білорусько-російських газових, нафтових та молочних війн? Вони ж відбулися не двісті років тому, а на очах нинішнього покоління. Я думаю, що кожна із сторін опише історію згаданих феноменів, виходячи з національних інтересів. А вони різні. Але якби Табачник жив в Білорусі – то теж ратував би за єдиний підручник історії?

Сьогодні. Путін недавно визнав учасників "шпигунського скандалу" в США розвідниками РФ, а ще кілька місяців тому міністр Лавров називав це підлою брехнею.

Росія демонструє „яскраві” приклади боротьби з фальсифікацією власної історії членами своєї ж, російської команди. І після цього вона нас буде вчити, як вірно писати історію України?

Безстидству російської влади немає меж. Вся "історія" сучасної Росії стосовно України – є брехнею якщо не в кубі, то в квадраті – точно. Російські чиновники „ловлять кайф” від успіхів в антиукраїнській пропаганді і дезінформації українського населення, від штучно розпаленого протистояння в українському суспільстві. А свої успіхи вбачають в утриманні контролю над російськомовним населенням в Україні, контролю над її політичним керівництвом, „кайфують” від застою в економіці України і від придушення патріотичної опозиції. **Подвійні стандарти Росії вражають своєю масштабністю. Але видно і у наших олігархів, як і в російського керівництва є довгострокові плани, що передбачають довготривале „дресирування” українського населення на покорі антиукраїнській владі, на розробці „кодексів” зубожіння народу, на демагогії, на штучно створених мовних проблемах, на нищенні демократії, на беззахисності населення перед безчинствами криміналітету, і на його успішному „кришуванні” праволомною системою і лівосуддям України.** Але це тема для окремого дослідження.

Організатор і носій мовного терору в Україні - Росія

Мовна „проблема” України, як і „проблема” її історії є складовою імперських амбіцій Росії і сягає століть. Російську позицію в мовних питаннях взагалі не можна вважати об’єктивною, бо саме Росія:

- ініціатор штучно створеної мовної проблеми не лише в Україні, а у всіх колишніх республіках Радянського Союзу.

- Росія демонструє „подвійні стандарти” не лише в оцінках власної історії, але й „подвійні стандарти” в „защите права русских на свой язык”.

В розрізі насильницької деукраїнізації і русифікації в період колоніального статусу України в Російській імперії з 1622 року по 1916 рік було видано більше тридцяти указів, рішень та постанов, з прямою заборонаю використання української мови, заборонаю на ведення діловодства українською мовою, заборонаю видання та ввезення в Україну україномовних книг, заборонаю навчання українською мовою та вивчення української мови факультативно. Вимогою спалення українських книг і заміщення їх російськомовними книгами і навчанням:

1627 рік. Указом царя московського Олексія Михайловича та його батька патріарха Філарета звелено було книги українського друку зібрати і на пожежах спалити

1720 рік. Указ Петра I, щоб знову книг ніяких, крім церковних попередніх видань, в Україні не друкувати, а ті старі книги з книгами великоросійського друку зрівняти, щоб ніякої різниці і особливого наріччя в них не було.

1763 рік. Указ Катерини II про заборону викладати українською мовою

1876 рік. Емський указ. Заборона ввозити українські книги з-за кордону, заборона підписувати українські тексти під нотами, заборона українських вистав.

1785 рік. Наказ Катерини II щоб службу Божу правити лише російською мовою. Російська мова заведена у всіх школах України.

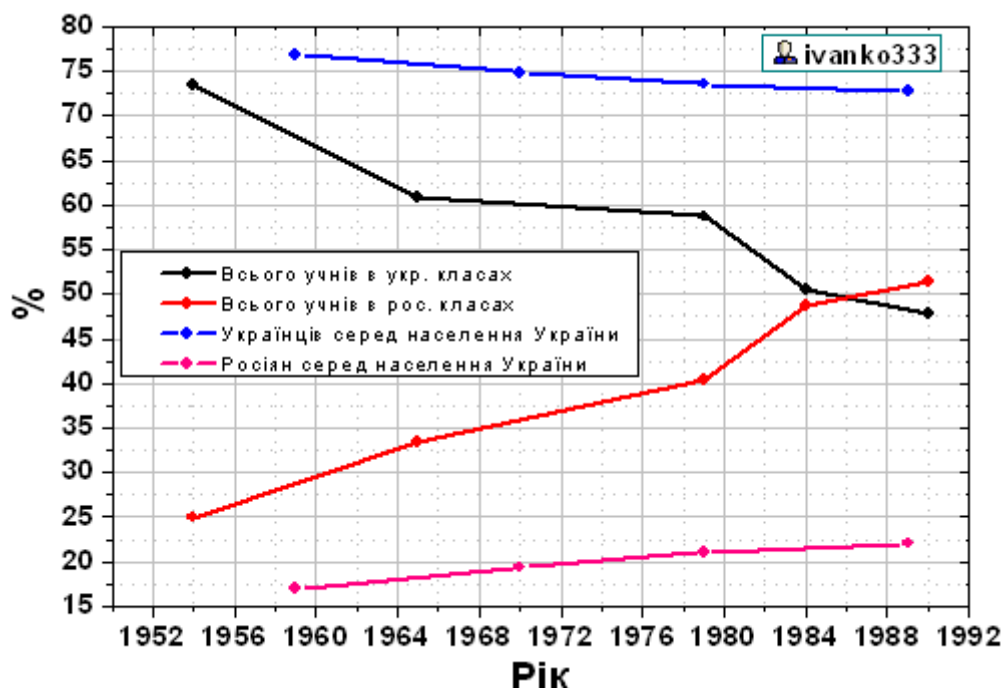
Ширший і повніший перелік знайдете на сайті:
<http://traxel71.livejournal.com/6087.html>

Доходило до істерики. У 1863 г. російський міністр Валуєв прокричав: "Не было, нет и быть не может украинского языка", а в 1876 г. був виданий указ, просто-напросто заборонити українську культуру.

За часів СРСР провадилась русифікація коректніше, але курс на русифікацію залишався не змінним. Тренд можна прослідкувати з наступного графіку:

Етнічний склад населення України 1959-1989 рр. Київ 2008

графіки by ivanko333

Гарно видно як різко падає кількість учнів, що навчається українською після відомих законів 1958 і 1978 року

Дитячі садки : на кінець 1988 р. лише 58,2% дошкільних виховних закладів здійснювали роботу рідною (українською) мовою, 40,2% – російською, 1,6% – російською та українською http://community.livejournal.com/ua_mova/1062310.html

Нинішня Росія в мовному питанні – правонаступниця Російської царської імперії і правонаступниця СРСР, як імперії комуністичної. Але мовну політику вона диктує жорстокіше і цинічніше, ніж попередня імперія – СРСР. Людмила, дружина Путіна, якось сказала: «Росія закінчується там, де закінчується російська мова». <http://www.radiosvoboda.org/content/article/2230725.html> Тому, якщо не чуєте в Донецьку, Криму і Запоріжжі мови козацької Січі, не бачите її на вивісках – то, це окупована територія. А окупанти ніколи не соромились принижувати аборигенів.

Я читаю російську (за походженням), але опозиційну до російської влади пресу. Там вони „криють...” Путіна і Медведєва, за недемократичність і інші гріхи, але коли мова в цих же ЗМІ заходить про взаємини з Україною, не лише за часів Ющенка, але й зараз, при Януковичу, російські демократи звиріють. Майже всі статті і коментарі щодо українсько-російських відносин забарвлюються у войовничі антиукраїнські фарби, просякнуті зверхністю і ненавистю до України. Багато дописувачів починають всілякі звинувачення і наклепи словами „не дивлячись на те, що мої знайомі... рідні... живуть в Україні...., що сам я родом звідти....., але... і – далі антиукраїнська лайка. Це ті, хто позиціонують себе як борці за демократію в Росії (це в крові, це інтернаціоналізм по-

російські, це психічна нестійкість). А про відверто антиукраїнську російську пресу й мови вести не стану.

Але це не є швидко народжена, сучасна великодержавна ненависть. Вона стала генетичною патологією.

Росія хотіла і продовжує хотіти вбити українську мову, бо як сказав Васо Абасв: „Національна самосвідомість невіддільна від національної мови. Смерть будь-якої мови означає смерть всього народу як етносу”.

Російську політику стосовно української мови можна вкласти в придуманий нею для українців афоризм: Але якщо не можна вбити, то треба хоч понадкушувати. Тому починають „кусати” мову:

Українська мова – мова худоби" - пише журнал Затуліна
<http://www.unian.net/ukr/comments/404771>

А Янукович зняв вето на приїзд Затуліна в Україну. Бо Затулін як і Лужков – друзі Януковича.

Дальше – більше. Недавно побачив шматок сучасного російського багатосерійного циклу. "История России. XX век", в якому історія України викладена по-російськи і на російську манеру. Виявляється, що не лише нашої мови, але і українців зараз нема і ніколи не було: "В австрийском генштабе была придумана химера под названием украинский народ". Стверджується, що навіть в 19-тому столітті української мови не було, а українську мову придумав і створив Грушевський у 1905 році. А програма створення української мови фінансувалася австрійським Генштабом для боротьби з російською мовою за принципом: „хотя не красиво , зато не по-русски”.

Ознайомтесь, ось електронна адреса фільму "История России. XX век"
: http://www.censor.net.ua/ru/video_news/view/143803/istoriya_ukrainy_porossiyiski_v_avstriyskom_genshtabe_byla_pridumana_himera_pod_nazvaniem_ukrainskiyi_narod_video

Такі „історичні розповіді” Росії може коментувати лише психіатр. Це рецидив валуєвської істерики. Але ж ці фільми дивляться росіяни, виховуються на них, формують позицію свою, своїх дітей і онуків, а російськомовні екстремісти України – „беруть на озброєння”.

Якщо Грушевський створив українську мову в 1905 році, то що ж тоді забороняв Петро I, Петро III, Катерина II, якою ж тоді мовою писав Шевченко? А як можна було здійснити перший переклад Євангелія українською мовою в Пересопниці в 16 столітті коли її не існувало? Проти якої мови боровся міністр Валуєв? А на якій мові в 18-му і майже до середини 20-го століттях розмовляла і співала Кубань, Воронеж, Білгородщина – і так аж до Сальських степів? Половина південної території Росії була заселена українцями, українським потом, кістками і кров’ю піднята і окультурена, і украдена в них потім! А як заставили розмовляти російською Білгородщину, Брянщину, Курськ, Воронеж, Кубань, що населені етнічними українцями? Ще і зараз погляньте на їх „Ісконно рускіє” прізвиська, що закінчуються на -енко, -єнко.

Це вчинила російська імперія стосовно своєї колонії – України.

Чому ж тоді російські імперіал-шовіністи протягом століть борються з тим, чого немає і не було – борються з УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ? Це що, бій з віртуальною тінню, чи багатовікові алкогольні галюцинації? Чи вони видають бажане за дійсне? Що ж то за мова, якої немає, але яку так і не вдалося століттями перемогти? Висновок: УКРАЇНСЬКА МОВА, могутня мова, непереможена і непереможна! І не вдасться її перемогти ні російським, ні єврейським екстремістам, ні їх зубожілим прихвосням – зденаціоналізованим манкуртам – хахлам.

Не вдасться, бо ми бували під половцями, хазарами, печенігами, татарами, турками, поляками, австромадярищиною, Росією і мову не втратили і не забули. І саме та частина України, яка найчастіше попадала в рабство, являється її П’ємонтом. Можливо, тому й

казав Бісмарк – ніяка імперія не виживе, якщо включить до свого складу Галичину. Впала Османська імперія, впала Австро-Мадярська, впав і СРСР, а Україна воскресла. Але відродилася вона не повністю, бо тимчасово знаходиться в руках новоявлених «понтівних пілатів» і їд... **Доки живі українці – українську мову не знищити.** Усну – бо це мова нашого мислення і спілкування. А у вік комп'ютерних технологій слово писане також знищити неможливо, навіть якщо архівами керуватимуть гінзбурги, інститутами національної пам'яті – солдатенки, освітою – табачники.

У 1993 році, перебуваючи в Країнах Балтії як віце-президент Генкомітету ПА ОБСЄ і як Член Президії Верховної Ради України, я мав зустрічі з керівництвом Естонії Литви і Латвії, і не оминув зустрічі з керівниками української діаспори в цих країнах. В той час російськомовні громадяни цих країн виступали проти суверенітету, проти переходу „до капіталізму”, проти запровадження національних мов як державних. На жаль в цих процесах приймали участь і деякі російськомовні українці. На згаданих зустрічах з українською діаспорою я їх попросив, або повертається в Україну і будемо разом розбудовувати її державність, а коли вважаєте, що Вам залишитися ліпше тут, що надалі це буде дім для Вас і ваших дітей, онуків, тоді відмовтеся від участі в руйнівних і деструктивних акціях російськомовного населення проти урядів цих держав. Якщо залишаєтеся тут, то досконало вивчіть мову народу, з яким пов'яжете своє майбуття, щоб ліпше інтегруватися в суспільство. І від цього виграєте ви і виграє держава в якій жити вашим нащадкам. Але не забувайте Україну і її мову. Якщо ж ви зіпсуєте відносини з корінним населенням на цьому етапі, то отруїте своє життя, а до Вас і до Ваших дітей буде недовіра влади на довгі роки. Послухалися, і сьогодні українці в цих державах досить успішно будують свою і політичну і бізнесову кар'єру.

Ось якби нинішнє керівництво Росії виступило з закликом до етнічних росіян-громадян України: ”Шановні співвітчизники. Ми потребуємо ваших рук, розуму і серцець, тому закликаємо Вас повернутися на історичну Батьківщину. Якщо Ви знайшли свою нову батьківщину і вирішили залишитися в братній Україні, тоді плідно попрацюйте на її економічне зростання, поважайте її мову і культуру, виконуйте її закони, примножуйте її могутність і цим ви спричинитеся до розвитку братерських стосунків між нашими братніми народами, задля взаємного співробітництва.” От якби такого змісту були офіційні заяви російського керівництва, мені не було б підстав в такому критичному ключі писати цю статтю стосовно політики Росії в Україні. І якщо Росія - дружня країна, то подібного змісту заяви і звернення ми невдовзі почуємо від її очільників. Якщо ж ненависницька політика Росії стосовно України, політика Затуліна-Лужкова-Жириновського-Корнілова-Маркова буде й надалі домінувати, як офіційна, то ми невдовзі почуємо і побачимо нові провокації як Руського блоку, так табачників.

Подвійні стандарти Росії в мовних питаннях.

Коли росіяни виїжджають в Німеччину, Францію, чи США вони там не бастують "Давай двуязычие", бо розуміють, що приїхали на чужину і слід поважати мову людей серед яких живеш, дотримуватися їх законів, культури, звичаїв. В Україні росіяни відчують себе не громадянами України і не її патріотами, а завойовниками, окупантами, тому й кричать "Давай двуязычие".

Ознайомився з матеріалами прес-конференції Путіна в Берліні від 27 листопада 2010 р. Представники російської діаспори (яких в Німеччині 4,8 млн.) заявили Путіну: ми вивчили німецьку мову, „... и в то же время мы сохранили русскую культуру, мы читаем русские газеты, смотрим русское телевидение. Насколько важно лично для Вас, насколько важно для России существование такой общины...?”

На що Путін відповів: „Я считаю, что это правильно, если люди приезжают в страну, выбирают её в качестве своей второй родины, то они должны уважать язык и культуру страны, в которой живут. Очень сложно выстраивать внутреннюю политику

в тех странах, где эмигранты не адаптируются и не желают этого делать. Нужно уважать законы страны пребывания. Но в любой цивилизованной стране всегда поощряются и поддерживаются национальные меньшинства, всегда поддерживается национальная культура тех людей, которые приезжают в страну и выбирают её в качестве страны для постоянного жительства.”

<http://premier.gov.ru/visits/world/13103/events/13118/>

А чому Путін не запропонує точно такого ж повчання росіянам України? Думаю, після такого виступу Путіна в Україні – мовні і міжетнічні проблеми між екстремістські налаштованими росіянами і українцями зникли б. Якби відбувся такий же виступ в Україні Прем'єра Ізраїлю Нетаньяху, проблема антисемітизму в Україні не стояла б так гостро, як про неї пише єврейська преса. <http://jewish.kiev.ua/news/antisemitism/>

Якщо таких виступів немає і не буде то і надалі буде „сложно выстраивать внутреннюю политику” в Україні!

Путін відстоює російську мову на терені Росії словами - Русский язык является государственнообразующим фактором России! І В цьому я його підтримую. А в Україні такий державотворчий фактор як власна українська мова має бути відсутнім? Тоді точно, Україна буде „недодержавою”. Українська мова має стати державотворчим фактором і в державі Україна! Що ми німі, чи в нас немає своєї мови?

„В Украине практически каждый говорит по-русски” - Путин. То де ж тоді „прітісненіє” російської мови? То де ж тоді „прітісненіє” росіян, яких в Україні лише 16%, або 7.3 млн. осіб, а **„говорит по-русски” в Украине практически каждый**”? То де ж „прітісненіє” російськомовних, коли в Адміністрації Президента і в Уряді України їх - більшість? А ким здійснюється „прітісненія”? Це що, непровладна і опозиційна україномовна меншість притіняє владну більшість? Не є проблема російської мови в Україні, її використовують в спілкуванні всі хто хоче і де хоче.

“Проведена в Україні лінія на дерусифікацію, форсований переклад освітнього й інформаційного простору, судово-адміністративної сфери цілком на українську мову підсилює розмежування українського суспільства”. Андрій Нестеренко, речник МЗС Росії, 9 липня 2009 року. Сказав же „лінія на ДЕРУСИФІКАЦІЮ”, значить визнає, що в Україні-колонії Росії все таки русифікація була.

Ми, українці, мову росіян розуміли всі 400 років колонізації, вони нас – ні. А чому за 400 років вони не навчилися розуміти українця і його мову? Бо не хотіли розуміти його душу, не вважали його людиною. Вважали що душа („русская душа”) – це привілей росіянина на всьому просторі і не лише СРСР, але й на просторі колишнього соціалістичного табору.

Україна на навчання російською мовою тратить мільярди гривень в рік, а Росія на навчання українською мовою - ні копійки.

Нещодавно „єдина в Російській Федерації Бібліотека української літератури в Москві, яка створювалась протягом 20 років зусиллями української громадськості, з політико-ідеологічних мотивів ... повністю зруйнована як осередок української духовності: розгромлено колектив, практично не залишилося українців-фахівців, знищено унікальний газетний фонд, збіднено зміст та форми роботи”.

<http://www.banderivets.org.ua/?page=pages/zmstd0/200802/article03>

З чого починав товариш Гітлер? З вогнищ в яких горіла „незручна” для фашистів література. Але не ми звинувачуємо Росію в фашизмі, а вона нас... Росія розбудовує в Україні свої культурні центри, а єдиний український в Росії – зруйнувала. Нам в Україні теж слід поступати за прикладом Росії, чи Росія має перестати демонструвати подвійні стандарти?

За вшанування жертв Голодомору і національних героїв України за позовом Мініюсту РФ „Верховний суд РФ в середу, 24 листопада 2010 року, ліквідував

Федеральну національно-культурну автономію українців Росії, виключивши організацію з реєстру юридичних осіб.” <http://tsn.ua/ukrayina/u-rosiyi-likvidovuvali-nacionalnu-avtonomiyu-ukrayinciv.html>

А в Україні безліч росіян живуть і процвітають. Під прапором Росії влаштовують , антиукраїнські акції. В Україні ставлять пам'ятники руйнівнику Запорізької Січі – Катерині-два.

В Україні всього 16 % від її населення складають росіяни, але російською мовою навчання охоплено 31,7% всіх учнів України, вищу освіту російською мовою здобувають 35 % студентів України. <http://ua.textreferat.com/referat-14184-3.html> А українців в Україні -79%!

У Львові, де було п'ять шкіл з російською мовою навчання, в яких навчалося 3,5 тис. учнів, 24 грудня 2007 року (за часів президентства Ющенка і у бандерівському Львові!) було відкрито шосту школу з російською мовою навчання! Таке неможливе не лише в Росії, але й в Криму і Донецьку.

В Росії офіційно - 3.5% від її населення складають українці, а шкіл з українською мовою навчання – нуль, вищих учбових закладів з українською мовою викладання – теж Нуль. А чому Росія не дотримується Європейської Хартії про мови? Чи то не фарисейство Росії - кричати на всіх міжнародних форумах, що в Україні дискримінуються права росіян на освіту рідною мовою?

То яку ж модель міжнаціональних стосунків нам слід взяти за основу: російську, чи українську? Якщо ми в Україні оберемо модель російську, тоді в Україні не має бути ні однієї середньої школи і ні одного ВНЗ, де навчання провадилося б російською мовою. Тоді всі російські організації в Україні мають бути зліквідовані. Всі російські культурні центри і російські бібліотеки – ЗАКРИТИ! Не володіючих українською мовою – звільнити з роботи. Цього прагне Росія і цьому подає особистий приклад: „Делай - как я”! Або як каже Путін – дати симетричну відповідь!

Які ж мовні вимоги Росії до її громадян і до кандидатів на отримання громадянства?

Росії потрібні свідомі громадяни. Дві ознаки, за якими Росія може визнати етнічного неросіянина співвітчизником:

- проживання в СРСР;
- володіння державною мовою Росії як рідною.

Медведев зобов'язав приїжджих отримувати сертифікат на знання російської мови для отримання громадянства. Але вимога уточнюється. Не лишень вивчити мову, здати екзамен, але й послуговуватися нею в ділових стосунках, на службі.

Закон РФ про мови: *”Статус русского языка как государственного языка Российской Федерации, предусматривает обязательность использования русского языка в сферах, определенных настоящим Федеральным законом, другими федеральными законами, Законом Российской Федерации от 25 октября 1991 года N 1807-І ”О языках народов Российской Федерации” и иными нормативными правовыми актами Российской Федерации, его защиту и поддержку, а также обеспечение права граждан Российской Федерации на пользование государственным языком Российской Федерации”.* <http://www.rusyaz.ru/is/zoyz.html>

Чим не приклад для наслідування Україні: в органах влади і бізнесструктурах України всі працівники мають послуговуватися виключно українською мовою!

Путін: я російський націоналіст. Російська мова для Росії - державотворчий фактор. Чим не приклад для наслідування Україні: Мазепа, Петлюра, Бандера, Шухевич і інші борці за

Україну – українські націоналісти і мають пошановуватися в Україні, так як шанується в Росії націоналіст Путін!

Вторить Путіну і Медведєву і російська інтелігенція:

Поет Андрій Демент'єв : той хто не знає російської мови, себто державної мови, в Росії, не може вважатись громадянином Росії! І навів приклад Франції , де французьким громадянином не може бути особа, що не володіє французькою. Тому і для України теж слід розробити аналогічний імператив в законах України!

КВНщик Юлій Гусман: Російська мова – це наша зброя і ми маємо нею вміло користуватися. Українську мову в Україні теж слід підняти в статусі до рівня зброї і вміло нею користуватися!

Інакше, якщо ми не повторимо дії Росії, то антиукраїнська наволоч підніме лозунг: „Україна без українців”

Останній шедевр політики подвійних стандартів, який слід привести майже увесь: Зурабову не подобаються українські порядки.

<http://www.unian.net/ukr/news/news-406078.html>

Для російськомовних громадян України важливо мати можливість отримувати освіту російською мовою. *«Можливість отримувати освіту російською мовою в Україні якщо існує, то за неї треба боротися»*, - сказав він. Посол нагадав, що вступні іспити до вузів складаються українською мовою, також існують жорсткі вимоги щодо використання української мови в судочинстві і діловому листуванні. *«Ця обставина певним чином формує ставлення до російської мови у молоді»*, - вважає М.ЗУРАБОВ. Він відзначив, що мігранти, які приїждять до будь-якої країни, через певний час «втрачають» наступне покоління. *«Мігранти у другому, у третьому поколінні вже не говорять мовою батьків. Таким чином, втрачаються культурні і соціокультурні внутрішньородинні зв'язки, які є надзвичайно важливим чинником, зокрема для соціальної стабільності в країні, в якій ці родини проживають»*, - сказав посол.

За словами М.ЗУРАБОВА, учасники форуму «Захист російської мови, культури і російськомовного населення в країнах СНД і Балтії» намагаються знайти розв'язання саме цього питання. То може розв'язання питання, за Зурабовим, в тому, щоб наші діти не отримували освіту українською мовою, яка є державною мовою України?

Якщо посол „нагадав нам”, що вступні іспити до вузів в Україні складаються українською мовою, то я посмію нагадати і йому, оскільки він „давно вдали от родини”, що вступні іспити в російські вузи теж складаються державною мовою. Що не лише в Україні судочинство і ділове листування ведеться державною мовою, але й в Росії – теж державною мовою, а молоді слід утриматися від такої поведінки результатами якої є розбірки в судах. Як в Україні так і в Росії. Їй треба вчитися і оволодівати знаннями. Якщо вже в Україні мігранти в другому і третьому поколінні не говорять мовою батьків, то в Росії – поготів. Але інтелектуальною вершиною виступу Зурабова є слова: *„Вони говорять про те, що прагнуть того, щоб їхні діти отримували освіту тією мовою, якою вони спілкуються у сім'ї”*. А українські діти цього не прагнуть?

Так в якій іпостасі висловився Зурабов? Він виголосив це як приватна особа, чи як дипломат - від імені російської держави? Чи як черговий „Гігант мислі” і приватний провокатор, чи все таки - провокатор державний? Його пасаж- це грубий цинізм, неприкрита нагість, приклад підлого втручання у внутрішні справи України, чи просто – типово російські стандарти подвійної моралі? Перш ніж вимагати такого від України, Росія мала б показати приклад реалізації зурабівських пропозицій в себе, в Росії, а ми потім перейняли б їх досвід. Але чи створені вже такі ж умови в самій Росії, щоб діти дагестанців, осетин, чеченців, башкирів, інгушів, українців, білорусів, узбеків, таджиків, казахів, якутів, чукчів та інших отримували вищу освіту тією мовою, якою вони

спілкуються у сім'ї? Там і загальноосвітніх національних шкіл немає для перерахованих і не перерахованих мною націй, етносів, народностей що проживають в Росії, які вдома спілкуються рідною мовою. Але за таким підходом в Україні, окрім росіян, є теж десятки етносів, національностей і народностей, для яких теж треба буде створити аналогічні умови, створити не лише їх національні середні школи, але й вищі навчальні заклади (ВНЗ). Не лише ж для росіян. Чим гагаузи і мадьяри України гірші від росіян-громадян України? І ось позакінчують вони всі (кожен - своєю мовою) ВНЗ і якою ж тоді мовою вони будуть спілкуватися між собою в Армії, в бізнесі, на державній службі, в побуті? Уявіть собі що мадьяри, румуни, татари і на службі і в побуті відмовлятимуться спілкуватись (так як нинішні російськомовно - стурбовані) з росіянами і українцями татарами відповідно -російською, українською, татарською мовою. Скажуть, в нас є своя мова, для чого нам ваша, хочете з нами спілкуватися тоді вивчайте нашу мови. Якщо йти їм назустріч, то проживаючи в Україні росіяни не зможуть спілкуватися з мадярами, румунами, гагаузами, татарами, українцями. Так дійдемо до абсурду. Тоді треба буде в кожній організації і установі, органі управління тримати штат з (чотирьох-шести десятків) перекладачів на всі ці мови, писати листи і відповіді на них всіма їх мовами. А яку кількість бланків ще треба буде виготовити на різних мовах? А як вести статистику, звітність, як зводити інформацію і дані, що поступають на різних мовах? А як же відповідати на їх листи і звернення без перекладачів? А якщо і перекладачі відмовляться перекладати теж вимагаючи, щоб і з ними також спілкувалися лише на їх мові? А які будуть витрати бюджету на це? Чи все-таки має бути єдина державна мова, як мова міжособового спілкування, щоб уникнути абсурду?

Уявіть собі, що Росія запровадила модель національної освіти, яку пропонує нам Зурабов: Лікар – якут, і відмовлятиметься в Росії лікувати росіянина, доки росіянин не буде спілкуватися з ним якутською? Або помирай, або звертайся до мене якутською? А якою мовою віддавати команди в армії в мирний час, а на війні, а в умовах, коли вб'ють перекладача (перекладачів)? Повний абсурд. Одним словом, як кажуть - „Умом Россию не понять”.

Наступний носій мовного терору – Партія Регіонів

Президент України Віктор Янукович висловлює переконання, що “українська мова як безцінне надбання народу й надалі буде консолідуючою силою нашого суспільства, надійно захищеною на благо нашої держави”. Про це глава держави заявив у вітанні з нагоди Дня української писемності та мови, що відзначається сьогодні, повідомляє прес-служба Президента. “Українська мова – душа нації, найбільший духовний скарб, переданий нам пращурами. Глибоко символічно, що цього ж дня ми вшановуємо пам'ять Преподобного Нестора Літописця”, - йдеться у вітанні.

За словами В.ЯНУКОВИЧА, “нині ми звертаємо погляд до наших витоків, бачимо гідний поваги й пошанування шлях розвитку й утвердження української мови – від безсмертних “Слова про Ігорів похід”, “Слова про закон і благодать Митрополита Іларіона”, “Пересопницького Євангелія” до мови нашого сьогодення”.

Таку позицію Лідера Партії Регіонів патріоти України підтримують – беззастережно! А ось його підручні БУЛИ ЗА „двуязычие”. Але „двуязычие” передбачає вільне володіння і послуговування двома мовами. Тому вони, антиукраїнські екстремісти, спочатку зняли лозунг „двуязычия” і почали вимагати права навчатися і послуговуватися на роботі виключно російською мовою. Далі – більше. В сучасній трансформації це звучить, що українська мова – скотська і її слід прибрати взагалі і замістити російською, не лише для росіян, але й для українців. Ларчик відмикається дуже просто. Таке завдання для них стояло з самого початку мовної війни. Коли попередніми Президентами України були етнічні українці, „п'ята колона” маскувала

істинні наміри під „двуязычїє”, та й боялися попасти під кримінальну статтю за розпалювання міжнаціональної ворожнечі. Коли до влади в Україні прийшло проросійське керівництво – російськомовні терористи просто зняли маски і відверто легалізували свої реальні плани.

Сьогодні мер Одеси Костусєв заборонив використання української мови навіть в листуванні українців (!!!) з міською владою Одеси, не кажу вже що це всупереч Конституції України. Порушення Конституції – злочин, але так кваліфікували б якби державою керував Гарант Конституції, а не... ВАСАЛ Росії. Скажіть, будь ласка, як кваліфікувати дії особи, що зайде в ваш дім і ЗАБОРОНИТЬ вам розмовляти своєю мовою? Садист! Бандит! Окупант! А Костусєв - представник влади, представник Партії Регіонів. Реакції зі сторони ПР на його „витівку” – НУЛЬ, значить і влада Партії Регіонів – садистська, бандитська і окупаційна. І це не мої емоції, це аргумент.

Але, як сказав відомий науковець і патріот Іван Ющук: компрадорська еліта завжди розмовляє мовою завойовників. Слід лишень додати: як в прямому так і переносному сенсі.

„Регионал Василий Хара рассказал, как за два года в Донбассе стали «не на шутку» почти ненавидеть «хохлов» и «бандеровцев» Галичины”. На що йому відповіли російськомовні представники східної ж частини України, привожу цитати з форуму по обговоренню „умозаключений” Хари:

„-Если вы эту ненависть сами вложили в головы собственного электората, то нехер тут об этом с сожалением вещать....

-Мужики с Западной Украины, Вы уж простите нас, дончан, за этого идиота! Оно если дурак так без национальности. Не изменилось у нас отношение за это время, мы же еще больше стали Вас уважать за силу духа!....

- В Харькове куда с большей опаской относятся к "битам" из Донбасса, чем к "ружьям" со Львова” <http://censor.net.ua/ru/news/view/6406/hara>

Якщо глибше розглянути менталітет Партії регіонів, то їм „по барабану” і мова і культура і не лише українська, але й російська, і люди „по барабану” теж – і незалежно від національності. Для них ідол один – його величність БАБЛЮ. Тому піддавати їх критиці, чи достукатися до їх сумління, чи посилатися на Конституцію – це все одно що жертві розбійного нападу намагатися зупинити бандита аргументами, що його дії не інтелігентні, чи підпадають під таку-то статтю кримінального кодексу, бо як відмічено на сайті WikiLeaks: "Партия регионов" - прибежище криминальных кругов.

<http://www.newsland.ru/News/Detail/id/595129/cat/94/>

Правда, ту "...мову якою в нас розмовляють деякі „рускоязычніє” пора забороняти законом, бо та суміш мату і спотвореної руска-украинской мови, народженої п'яними пролетарями в заводських і тюремних бараках, не має нічого спільного ні з якою культурою”. <http://www.radiosvoboda.org/content/article/2168424.html>

В Україні, як то не коробить, але регіонали обмежили українську мову кругом - на ТБ, на РАДІО, в ГАЗЕТАХ, власниками яких вони являються. В Україні введені ліміти на використання української мови!!! Запитання до влади: **Чому титульна нація України має перебувати в позиції дискремінованої? Чому українці в себе дома мають терпіти національне приниження?**

Ось Вам слова Януковича і діла його підопічних!

Третій носій мовного терору – комуністи.

Відомі вислови класиків комунізму:

-Маркса: Той хто не розмовляє мовою держави, або гість, або наймит, або окупант.

-Леніна: немає культури національної. Є культура пролетарська і буржуазна.

А чому ж тоді комуністи тяжіють до національної, але не до української, а до російської? Коли комуністи Росії тяжіють до російської – зрозуміло. А коли комуністи України – до російської – не зрозуміло. Хоча теж зрозуміло – вони п'ята колона Москви!

Вони не лише самі не розмовляють нашою мовою, вони цілеспрямовано, методично і нормативно звужують коло сфер її вжитку для нас, українців. Але слід відмітити, що деякі з них українською мовою володіють, але, мабуть, з принципу: „Для того щоб успішно боротися з ворогом – слід знати його мову”. Українці – це вороги в комуністів! І їх слід нищити? Я в жодній країні світу не бачив людей, що намагаються обиратися до парламенту країни з метою знищити її мову. В комуністів і Партії Регіонів це – норма. Їх дії - це вид не лише мовного, але й духовного гноблення, різновид кабали.

З цього приводу в мене виникають (риторичні) запитання до комуністів: вони що, не вивчали теорію класиків марксизму-ленінізму, чи вивчали на двійку, чи ідеологічне підґрунтя комунізму для сучасних комуністів „по барабану”, а основні його положення успішно заміщені на протилежне – на капітали Партії регіонів. Інакше чим пояснити симбіоз капіталістів з ПР і Комуністів? Тоді Симоненко і іже з ним – не комуністи, а банальні денщики в ПРівських олігархів.

Комуністи в Парламенті в XXI столітті – український варіант сюрреалізму!

Носій мовного терору №4 – антиукраїнські російські екстремісти - п'ята колона Росії

На відміну від нас, російські мовні бойовики панують в нашому Криму й Сході, і мають під боком свою батьківщину – Росію, де їх „палким серцям” знайшлися б сфери застосування. Російська програма переселення співвітчизників дозволяє їм переселитися туди за російські кошти, отримати стартовий капітал і не мутити в Україні воду. Але вони вперто залишаються тут. Чому? Чому не переїхати туди, де все їм близьке і рідне: мова і культура, і російський дух, вищі зарплати і пенсії? То був би культурний і цивілізований шлях вирішення їх проблем. Маса людей переїжджають в інші країни в пошуках ліпшого життя. Чому вони залишаються серед „ворогів”, де їм незручно і не комфортно, де кожен день - „бій і спокій лише сниться” чому не переїхати з держави в якій нижчий рівень життя, з середовища в якому наша мова, культура і дух їм ненависні? Можливих варіантів відповідей лише два:

-Вони тут виконують завдання Росії по дестабілізації ситуації в Україні:

-В них порушена психіка

На користь першого варіанту відповіді свідчить той факт що свої заходи вони проводять під російськими державними прапорами. Не українськими і не кримськими, а під російськими. На користь другого варіанту відповіді свідчить те, що в Кримській автономії (а також в Донецьку, Луганську, Харкові) на місцевому рівні при владі не „бандерівці” а „свої”, обрані власними руками й головою. Там нікому „притіснити” за мовною ознакою. Та й Президент, Уряд і Парламент України під повним контролем російськомовних і ПРівських, тобто- своїх. В Криму і на сході України школи, ВНЗ, ЗМІ – суцільно російськомовні (і затискують тих, хто бажав би навчатися українською мовою), діловодство – на російській мові. В Криму, на додаток, російськомовні росіяни „борються” з історично обездоленими татарами, які теж – російськомовні. Складається враження, що російськомовні бойовики ломляться в відкриті двері, або хочуть лобом проламати стінку, коли поруч відкриті двері.

Але ні один з вище приведених варіантів відповіді не дає змоги їх бурхливу „діяльність” поважати, а вимоги – задовольняти. Вони: або п'ята колона, або хворі. Окреме питання стосовно владних посад. Не українці, що „при владі” в Україні, що

вимагають недопущення українізації є колонізаторами і окупантами за призначенням і за суттю. Частина з них є прямими найманцями Росії, з точки зору українського законодавства – є державними зрадниками, якщо взяти до уваги те, що вступаючи на посади вони присягалися на вірність саме українському народові, а не російським самодержцям. Хоча в Євангелії і написано: "Якою мірою міряєте, такою і вам буде відміряно", але ми не повинні підтримувати крайнощі з обох сторін, а намагатися погасити гостроту протистояння.

Хоча слід визнати, що за екстремістське „відстоювання” російських цінностей в Україні за часів її незалежності ніхто з російськомовних не був вбитий, навіть не був побитий. А от українці часто бувають не лише фізично побитими, але є і жертви. Українців російські екстремісти образливо називають нацистами, і закликають Росію відібрати в Україні Крим і Схід. А хто ж тоді нацисти, ми - що живемо на своїй території, чи ви - ті росіяни, що апелюють до Путіна про загарбання частини України, як ті судетські німці, що закликали Гітлера вчинити акт агресії проти Чехії?

І не російська мова вас хвилює, бо ви нею користуєтеся безперешкодно. Вам потрібні збурення, провокації. На Сході люди теж СВІДОМІ - не тримайте їх за бидло. Запитайте, чи хочуть вони воювати за Ваші ідеї розколу. Скажуть – НІ

Ви бажаєте погратися зброєю, але закликаєте, щоб це зробила Росія. Не дивлячись на заклики РОДИНИ, переїжджати в Росію - не спішите і не бажаєте, бо розумієте, що там зброю вам таки дадуть. Дадуть реальну зброю ті, хто завжди піджужував вас проти України із сховища броньованих мерседесів. Дадуть в реальні рученьки, а потім - в теплушки і в Чечню, і інші гарячі точки Росії! Але ваші сім'ї не в захваті від перспективи отримати „похоронку”. Та й самі ви теж не спішите ставати гарматним м'ясом, бо навіть під російським прапором патріоти ви - „ряжені”. Наша вам відповідь: Заспокойтесь. Безроздільного панування російської мови вже не буде! І не лише в Україні, а й в нових державах – колишніх республіках СРСР, і в країнах бувшого соцтабору теж!

Носій мовного терору – ХАХЛИ

Хахли, як правило, позиціонують себе як інтернаціоналісти, комуністи і марксистів-ленінці. Нагадаю їм позицію їх ідеолога. Маркс в свій час писав, що людину не можна назвати інтелігентною, якщо вона не володіє хоча б однією іноземною мовою. А як же тоді назвати етнічного українця, котрий проживаючи майже 20 років Незалежності на теренах України, не володіє українською мовою, паплюжить все українське і бореться з українцями проти власної мови і виступає за впровадження в Україні мови іноземної держави? Не український українець. Дивно звучить, правда? Неприродно. Аномально.

Чи саме такою має бути модель „інтелектуального” українця за уявою „Руського блока”, компартії і Партії регіонів? Їх ідеал українця – денаціоналізований дебіл? Такими легше керувати? А що діяти інтелектуалам і патріотам України? Покинути України, чи боротися проти її дебілізації? Якщо українські патріоти, інтелектуалам, носії української мови покинуть Україну, тоді ви визнаєте Україну як справжню, могутню дружельобну державу, де можна буде комфортно і сито жити всім, всім хто залишиться, окрім українців? За двадцять років незалежності не вивчити українську мову може:

-або лінивий;

-або тупий, як валянок;

-або відвертий антиукраїнець;

-або перше, друге та третє-разом взяте.

Ні одна із вищезгаданих ознак не дає право на виховання патріотичної української молоді (поряд з професійним навчанням). Як вони можуть навчати, якщо самі навчатися не здатні? Ні одна із вищезгаданих ознак не дає право на займання посад в Україні, бо Україні не потрібні ні ліниві, ні тупі, ні антиукраїнці

Хто здатний історичну пам'ять і нашу мову вибити з нашої свідомості, той не зупиниться перед тим, щоб фізично вибити і наші мізки. Ми повинні боротися проти цього, бо у нас немає іншої україномовної держави, окрім України, де ми були б потрібні, яка нас обігріла б своїм материнським теплом.

Але тепер, коли ми незалежні, Росія не обділяє нас увагою. Антиукраїнська діяльність антиукраїнських сил фінансується Росією, громадянам України видають російські паспорти, пропонують програми по переселенню в Росію і не лише для росіян!

А в разі гострої потреби – Росія може забезпечити їх захист, приклади захисту є: Сацюка, Бакая, Білоконя, Щербаня, Глушко прийняли. Чим не „російські” прізвища так званої української еліти, „гуманістів”, інтелігенції, правдоробців і правдолюбців, що „відстоювали” інтереси української держави і її громадян так сильно, що отримали право на громадянство.... Росії? Чому ті, хто „попрацював” проти України знайшли обійми в Росії? Тому що переїхали туди з мільйонами не українських купюр. Тій частині нинішньої „п'ятої колони в Україні”, в якій є капітали, „нажиті непосильною працею” теж є куди тікати, коли в Україні стане погано. Кому на Север, а кому в другу сторону..., тому й експериментують, доводять до абсурду українське питання як в економіці, так і в гуманітарній сфері. Є з чим втікати.

Але запитаю інших громадян, що мають порожні кишені, та піддалися на антиукраїнську вудочку, а Вам є куди і з чим тікати, коли дійде до громадянського протистояння в Україні? А якщо Ви думаєте, що вийдете переможцями, то Ви помиляєтесь. Хочете історичні приклади? Громадянська війна – перемогла держава „рабочіх і крест'ян”. Мали змогу оцінити рівень життя радянської і партійної номенклатури і рівень життя „рабочіх і крест'ян” в СРСР. Друга світова війна, Переміг СРСР. А як живуть переможці і переможені?

Секретар Донецької міськради: *”В Украине государственный язык должен быть один - русский. И так рано или поздно будет”*. <http://forum.meta.ua/topic/t/17174.html>

Йому теж є з чим і є куди тікати. Українську мову як ІНОЗЕМНУ в Донецьку вивчають 75% учнів, але він, втікаючи, їх не прихватить з собою. Він їм видасть зброю і накаже прикривати його „тимчасовий і вимушений від'їзд у справах...”.

Якщо „пошкребти” хахлів-прихильників русифікації, то їх турбота не в тому щоб була російська мова, а щоб не було української. Але основна турбота – дорватися до влади на почуттях русаків, а потім з них же і їх сімей „зрубати бабло”. Хахли – зденационалізований і самий небезпечний антиукраїнський „елемент”.

Як можна зрозуміти етнічного українця, котрий бореться за знищення мови українців? Що це - затуманення мізків, чи повна їх відсутність? Пояснення цьому феномену” все таки є. Це холуйство.

Коли Орджонікідзе культивував рукоприкладство і терор в Грузії, то Ленін відмітив, що зрусифіковані нацмени, для того щоб продемонструвати свою відданість великоросам, являються найжорстокішими і найбезкомпроміснішими пригноблювачами і нищівниками власного народу. Тому, „Хахли” – не чисто український феномен, це всього-на-всього одна із ланок в ланцюгу зрусифікованих нацменів на просторі колишнього СРСР.

А в випадку агресії ворога хахли будуть захищати Україну? Однозначно – ні! Бо то порода, яка завжди продається ворогу нації. Повернуть багнети проти українців, так як і в мирний час випускають проти них своє хохляцьке жало на патріотів України. Тоді, чи є вони громадянами України взагалі? Де-факто – Ні. Вони російський партизанський загін в тилах України.

Українська мова була насильницьки витіснена практично у всіх містах і багатьох селах України, саме за сприяння смердючих і продажних хахлів. І тепер, в Україні незалежній, їм вистачає наглості „возмущаться” (знову -за „тридцять срібних”) що їм, етнічним українцям пропонують вивчити українську мову. Хриstopродавці і нелюди, або одним словом - ХАХЛИ! .

Думайте українці, бо ХАХЛАМ вже думати нічим.

„Мовчазні” євреї і їх загальноукраїнські організації.

Їх відрізняє тиша. Вони, на відміну від вищезгаданих чотирьох галасливих антиукраїнських суб’єктів, дають мовчазну згоду на антиукраїнські провокації своїх представників. Вони можуть організувати поїздку свої євреїв до високопосадових євреїв США, щоб там розповісти які погані українські патріоти. Тихенько ”тиснути” статтю в ізраїльську пресу про антисемітизм в Україні, про те як тут їх зобижають антисеміти. Зорганізувати неофіційну зустріч з керівниками Росії чи України і кожній сторони розповісти які вони віддані справі побудови держави. І все було б добре і пристойно, якби євреї-посадовці в Україні не провадили антиукраїнську політику.

Коли в Україні почали масово проявлятися плоди відродження історичної національної пам’яті, Янукович вирішив ліквідувати Інститут національної пам’яті України!!! Де корені цього рішення? Хто лобював на посаду Табачника?

Перебуваючи на посаді прем’єр-міністра України Віктор Янукович приймав делегацію українських рабинів і „заявив, що такі зустрічі мають бути регулярними. Він подякував рабинів України за їхню благородну діяльність з відродження духовності в сучасному українському суспільстві і відзначив, що українська влада всіх рівнів повинна тісно співпрацювати з єврейськими громадами, підтримувати їх і допомагати їм у справі духовного відродження в сучасному українському суспільстві..... Найближчим часом він проінформує єврейську громадськість про ті конкретні заходи, які будуть запропоновані урядом для задоволення потреб українських євреїв.”

<http://www.lechaim.ru/ARHIV/176/VZR/03.htm> .

І що, тепер рабини на чолі з Табачником благородно займаються духовним відродженням України? Може рабини нам і національну пам’ять відроджуватимуть? Червоненко об’явив вже що перший Холокост євреям вчинили не німці, а українці під проводом Хмельницького. А якщо рабини відроджуватимуть національну пам’ять українців, то перший Холокост віднесуть на ще раніший термін. Перший Холокост євреїв буде – за князем Святославом, який розгромив хазарський Каганат, другий - за гетьманом Хмельницьким, і лише третій – за товаришем Гітлером!

А як „рабини” протестували проти реабілітації УПА і присвоєння звання Героїв України Шухевичу і Бандері? А от тепер запитання до Януковича: Ліквідація Інституту національної пам’яті України - це виконання обіцянок рабинам чи обіцянок Росії? Це ті „конкретні заходи які будуть запропоновані урядом для задоволення потреб українських євреїв?”. І кого вони мають задовольнити – українців України, Москву, чи рабинів? Ліквідація Януковичем Інституту національної пам’яті України – це його „благородна діяльність задля відродження духовності в сучасному українському суспільстві”? Що таке „відродження духовності в сучасному українському суспільстві” за Януковичем, в чому її суть? Чи ліквідація інституту - це чергове задоволення передноворічних забаганок Росії, щоб історична пам’ять українців ніколи не змогла відродитися? Чи чергове новорічне шоу, бо газового шоу ніби-то як і не передбачається?

Коли євреї масово почали виїжджати з Росії в Ізраїль, то в ізраїльських школах дітям забороняли розмовляти між собою російською на території школи, лікарям між собою в поліклініках....

<http://bouriac.narod.ru/RP.htm>

Але, ні Медведєв, ні Затулін, ні Берл Лазар, ні Табачник чомусь не ставлять питання „защиты права русских в Израэле на свой язык”., Про „двуязычие” в Ізраїлі, де третина російськомовних - вихідці з країн, колишніх республік СРСР, питання не ставлять. Не ставлять і в США – де 6 млн. вихідців з Росії і СНД, ні в Німеччині – де росіян - 4,8 млн. чол.

Якщо зробити короткий експурс в історію мовної проблеми в незалежній Україні, то побачимо, що вперше в новітній історії України тему російської мови загострив штаб

Кучми, яким керував той же скандально відомий Табачник. Кучма ж був обраний президентом на цьому „коньку” двічі. Зараз він **мабуть** і сам жалкує, що дозволив своїм „штабістам” випустити джина з пляшки, бо про те що наблизив Табачника він пожалкував давно. Тоді, коли звільнив Табачника з посади глави президентської адміністрації. Янукович на „коньку” російської мови обирався в парламент два рази і один раз в президенти України. Якщо запровадить російську мову як державну, тоді Янукович відріже „сук на якому сидить”. Бо на наступних виборах громадяни України вже не запитуватимуть за мову, а запитуватимуть, що він зробив, щоб вони мали змогу достойно жити, достойно всі, без поділу на національності і конфесії, запитуватимуть, що він зробив з суверенітетом, майном, землею, боргами, людьми.

Але нинішня влада прагне не суверенної України, а... сувенірної. Їм Україна потрібна для експериментів, а її народ (без поділу на національності) – як джерело їх особистого збагачення. Ідеологія для них – вторинна, то арена для експериментів у відпрацюванні засобів очолювання. Екзальтація, одурманення, опій навколо статусу російської мови – це ідеологія для російських екстремістів в Україні. Ідеологія щодо українців – розділяй і владарюй. Але не лише ця, але й більш агресивна....

Я співчуваю єврейському народу, який потерпів від гітлерівської ідеології і практики, але зайдіть на сайт Табачника і політичний „портрет” Табачника відкриється в повній красі – це зразковий згусток рекомендацій товарища Гебельса. Саме цю ідеологію він „полюбляє” в експериментах над українцями.

Особисто я не воюю проти Табачника, бо усвідомлюю що він лише знаряддя в чужих руках, рядовий КІЛЕР україністики, виконавець, що реалізовує політику, яка влаштовує і Росію і єврейську громаду і нинішнє політичне керівництво України. Якби те, що він проводить було „отсебятиною”, яка протирічить вектору намірів вище згаданих суб’єктів, то його діяльність публічно осудили б єврейські громади України, а Янукович – зняв би з посади. Але він його при адмінреформі перепризначив, не дивлячись на протести Західної України. Значить Янукович - президент Півдня, Сходу і єврейських організацій, значить він обманув, коли обіцяв що Україну об’єднає, значить йому вигідно, щоб урядували люди, що безкарно розпалюватимуть міжнаціональну ворожнечу, які обплывуватимуть українців Заходу України! Табачник - це єфрейтор в шерензі експериментаторів, якому надали окрему сферу для експериментів. Правда, при Кучмі він дослужився до полковника, але потім Кучма ж його і розжалував, як незаконно вихрещеного в званнях.

Табачник: *„Міністри не зобов’язані ідеально знати Конституцію і українську мову”*. Можливо міністрам взагалі не потрібно бути грамотними, достатньо знати, кому бабло носити?

Якби я був лікарем, то поставив би йому діагноз – психічно хворий. Але оскільки ставити діагноз мають право лише лікарі, то від діагностування психічного здоров’я Табачника я утримаюся.

Якось počитав на форумі коментар читачів про його діяльність:

Микола: Дістав

пархатий.

”Чемодан, вокзал, Тель-Авів. А там братам розкажуй про утиски російського язика і добивайся збільшення російських шкіл. Там тоб, бидло пархате, за це твої брати зроблять повне обрізання, по вуші.”

<http://education.unian.net/ukr/comments/189359>

Я противник розпалювання антисемітизму, як ілюбих інших міжнаціональних нетерпимостей, і хоча вищезгаданий Микола не правий по формі, але по суті...? Чому б міністру Табачнику не перейняти досвід Ізраїлю, де російськомовних громадян третина? В Ізраїлі вся документація у всіх установах ведеться на івриті, а заяви і звернення

російською не приймаються. Люди, що не знають державної мови Ізраїлю, почуваються дискомфортно. А у нас табачниками пропонується, щоб українці в Україні відчували себе некомфортно. У Ізраїлі діти російськомовних євреїв починають навчання івриту з трьох місяців (!!!) в системі дошкільних дитячих закладів "Маон Йом" і продовжують в "Мішпахтонім", "Паутон", "Бейт-Талмід", "Кдам Хова", "Ган Хова". А російська мова вивчається лишень в старших класах деяких середніх шкіл як друга іноземна мова. Викладання в усіх вищих НЗ Ізраїлю ведеться на івриті. Чому ж тоді російськомовні євреї Ізраїлю не тиснуть на Уряд Ізраїлю про створення російськомовних закладів так, як це чинять євреї України? Відповідь проста – бо вважають Ізраїль своєю Батьківщиною. Батьківщиною Рідною і Дорогою їх серцю. І це справедливо, зрозуміло і щиро вітається особисто мною.

І я швидше зрозумів би єврейські організації України, якби вони домагалися для своїх дітей навчання івриту в Україні, а ніж українців - російською. Але коли посадовці – євреї борються за поширення в Україні мови російської і звуження застосування – української?! Нонсенс. Хоча, чого не зроблять ради грошей, або за вказівкою керуючих центрів. Тепер вже стало відомо з матеріалів сайту Wikileaks, як міністр закордонних справ Ізраїлю, Ліberman, винувато оправдовувався перед міністром Росії Лавровим „... *що, визнавши Голодомор трагедією, Ізраїль не звинувачує в ній Росію й не визнає її актом геноциду*”. Ще б пак, серед тих хто організовували Голодомор не лише російські прізвища. Але, як стало відомо з матеріалів того ж сайту Wikileaks, що „інструкцію” від Росії не визнавати Голодомор в Україні отримали багато країн світу. Це доказує, що антиукраїнська політика свідомо і планомірно диригується Росією через Тель-Авів. Тому і мовне питання – не виключення. Теж за інструкцією Росії. Правда, хто кого використовує змагаючись в антиукраїнізмі, це тема окремого дослідження.

Я був би вдячним євреям, якби вони, маючи своїх представників у владі України, допомогли українському народові відродити і поширити сфери застосування української мови в Україні. Але коли єврейські організації України „соромливо” мовчать, в той час, коли євреєм-міністром культивується антиукраїнізм, педалюється витіснення і придушення української мови в освіті України, коли євреї-урядовці відмовляються виступати українською мовою, то я вважаю, що ця частина євреїв або не вважає Україну своєю Батьківщиною, або вона їм не Рідна і не Дорога.

Стосовно створення спільного з Росією підручника з історії, ініційованого Табачником. Шановні сини Сіону, невже ви в кошмарному сні можете допустити, чи вважаєте за доцільне і можливе створення спільного арабо- палестинського підручника зі спільної історії? А можете собі уявити спільний „творчий колектив” в складі Герцля, Голди Меїр і Гітлера та Гебельса при написанні спільного „фашистсько-сіоністського” підручника з історії? Ні? Я – теж ні. Чому єврейські організації України, єврейська інтелігенція, євреї - політики, не виступають із засудженням дій Табачника і йому подібних? Пройшло вже дев’ять місяців, як він знущається над українцями, перебуваючи в міністерському фотелі. Затяжне мовчання починає набувати рис непристойності. За дев’ять місяців мали б щось „народити”.... Або дезавувувати, або осудити дії тієї частини євреїв, що знущаються над нами. Ви ж організовані і блискавично реагуєте на події. Пам’ятаю Вашу реакцію на реабілітацію УПА, присудження звання Героя Бандері. Реакція була одностайна і блискавична по всій осі „Москва-Київ-Тель-Авів”. А на дії табачників – повна тиша. Чи ви вважаєте, що саме мовчазне потурання антиукраїнізму своїх єднокровних у владі - засіб для зближення між нашими націями? Чи засобом зниження, чи зникнення антисемітизму? А можливо ви заінтересовані в його зростанні? Чи Вам потрібно, щоб знову лунали заклики бити „жидів і москалів”? Якщо „Так”, то як розуміти що євреї - найрозумніші в світі? Чи Вас обманули в цьому твердженні, чи може євреї України тупіші, тобто є виключенням з вищезгаданого визначення? Теж - за Табачником? В нього західні українці - теж менш варті від східних.

Але ж Табачник далеко не єдиний ваш антиукраїнський представник у владі ... Не відстає від нього харківська група владних євреїв. Добкін – це харківський табачник, Кернес. Харківською міською радою на чолі з Геннадієм КЕРНЕСОМ прийняте рішення щодо демонтажу меморіальної дошки Йосипу Сліпому. Шановні євреї, ви не розумієте, що це знущання над українським духом, над українською духовністю? Чим це відрізняється від вандалізму на єврейських кладовищах, який справедливо обурює ваші серця? Фельдман виконує роль фельд'єгера по столицях світу і глашатає мантри: яка погана Україна з українськими патріотами. Колесніков – принципово відмовляється спілкуватися українською мовою, а українські націоналісти для нього – суцільний негатив. Грач – птічка певчая.... No comment!

Одеса. Гурвіц. Встановлений пам'ятник Катерині-два. Катерині, яка фізично винищувала козацтво і сплюндрувала Запорізьку Січ, поставлено пам'ятник в Україні?! Євреї можуть собі уявити факт встановлення в Ізраїлі пам'ятника товаришеві Гітлеру? Я - теж ні. Перелік антиукраїнських дій богообраних небожителів українського Олімпу можна продовжити, але й цього досить!

Ці рядки я пишу з болем в серці, але їх написати – маю не лише право, але й зобов'язання, бо я був один з тих, хто на Установчому З'їзді РУХу в 1989 голосував за декларацію про засудження антисемітизму, один з тих, хто на критику євреїв повчав: „В євреїв треба вчитися, а не ховати свої невдачі за надуманими єврейськими загрозами”, саркастично запитував: „Якщо в крані нема води, то винуваті – теж жида?”, або жартівливо казав: „Нам українцям з євреями нічого конфронтувати, ми – українські козаки, а євреї – козаки ерусалимські.” Моя, українця, позиція з проблеми антисемітизму призвела до того, що в передвиборчих плакатах на моїх портретах „умільці” домальовували ярмулку і пейси й підписували: „Жид пархатий”. А тепер, коли мене зустрічають ті, кого я зупиняв в екстремізмі, то запитують: „Володимир Мефодійович, то нам треба вчитися в табачників, як нищити українську мову і історію, чи вчитися мовчазному схваленню єврейськими організаціями антиукраїнських дій своїх єдинокровних?”, „Ви так заповзято боролися проти антисемітизму, а де ж тепер Ваше заповзяття і позиція в боротьбі з відвертим, неприхованим і наглим антиукраїнізмом євреїв при владі?”. Тому я і звертаюся сьогодні до „ерусалимських козаків” – „реб'ята давайте жить дружно”, а для цього відновіть статус-кво 1989 року, коли ми були по одну сторону барикад і дайте оцінку Табачнику і йому подібним.. Повірте, українцям більше до вподоби такі євреї як Володимир Жаботинський (Зєєв), Леон Фейхтвангер, Шолом-Алейхем, Самуель Нойман, Антін Кульман, Варм Шай, Абрагам Штерцер, Лейба Домбровский, Герш Келлер, Олексій Шнейдеров, В'ячеслав Стороженко, Яша Рекітар, Віталій Портніков, Ізя **Іхельсон**, але аж ніяк не бланки-леніни, троцькі-бронштейни, кагановичі, мехліси, шварцбарди, грачі, фельдмани, табачники. „Шоб я так жив – правда”, як кажуть в Бердичеві.

В нашої з вами історії взаємин було всяке, як і в історії з поляками, як і з росіянами. Але нині з поляками ми примирилися і подружилися. І наша взаємопідтримка, взаємодопомога вже приносить свої плоди.

Антиукраїнській частині росіян і євреїв слід зрозуміти, що національна політика - річ дуже сенситивна в сприйняттях. І не лише в її спрямованості, але й відносно того, хто її проводить і як проводить. Є така психологічна тонкість в сприйнятті. Якби антиукраїнсько спрямовану політику здійснював етнічний українець „при владі”, то українці кваліфікували б його дії дуже просто: дурень, продався, зрадив. Але якщо в Україні провадять антиукраїнську політику не етнічні українці, а представники тих етносів, зарубіжні національні уряди яких стосовно української історії, мови, її героїв демонструють агресивну політику (а добра половини членів Уряду України – етнічні росіяни і євреї) – то в українців кваліфікація їх дій змінюється, тоді про них кажуть – окупанти. А з окупантами завжди борються і за всіма канонами така боротьба вважається справедливою. Чи потрібно це вам, якщо ви насправді не окупанти?

Якщо євреї бажають нам, українцям, добра і душевного спокою, то чому єврейські організації України, єврейська інтелігенція, євреї політики, не виступлять із засудженням антиукраїнських дій Табачника і йому подібних єдинокровних при владі? Чи діяльність табачників їх повністю влаштовує?

Шостим носієм політики зросійщення України є Російська церква.

Головна роль РПЦ полягає в пропаганді офіційної політики російського уряду.
<http://www.newsland.ru/news/detail/id/598535/cat/42/>

Ну, а політика російського Уряду стосовно України – відома.

Чому Росія бореться проти Київського патріархату, української греко-католицької церкви, української автокефальної церкви?

Бо українські церкви - центри і складові системи українськомовного виховання, і не лише релігійного, але й патріотичного, духовного, так як і в Росії церкви МП - інститути виховання моралі і патріотизму росіян. Російський патріарх Кирило закликає росіян боронити і захищати святу Росію. А чи закличе Кирило свою паству в Україні захищати Україну, якщо на неї нападе Росія? Ні. Чи закличе „українська” церква Московського патріархату росіян України захищати Україну в випадку нападу на неї Росії? Теж однозначне – Ні! Чи стурбована УПЦ утисками української мови в Україні? Ні. Тож не треба лукавити, бо в Україні не українська церква Московського патріархату, а філія одержавленої російської церкви в Україні.

А ось **Київський патріархат стурбований утисками української мови**: *"Ми дуже стурбовані тими тенденціями, які бачимо останнім часом, - тенденціями відтискування української мови на задвірки. Про це сьогодні, 8 листопада, в ході круглого столу на тему Церква і українська мова заявив голова інформаційного управління УПЦ КП єпископ Євстратій (Зоря). Я впевнений, що чим більше мов знає людина, тим вона ліпша.... Без мови немає нації, так як немає нації без Церкви".*

Я кілька разів бував в храмах московського патріархату. Важко щось зрозуміти, якщо й дуже добре вслуховуватися, бо служба йде навіть не на російській, а на старослов'янській церковній мові. Що там розуміє Янукович? Можливо він знає старослов'янську? Бо ж і українську він дуже швидко і добре вивчив.

Хоча Янукович мав би розуміти, що коли в Росії він теж прийдеться „не ко двору”, а „ростки” такого сценарію вже стали проявлятися, то Росія не знехтує можливістю використати важіль Московського патріархату, щоб і його усунути. Слід пам'ятати, що Московська церква в Україні – агент впливу Росії

„Але, на Донеччині вже приступили до ліквідації Київського Патріархату. А для чого він, коли є Московський?”

6 грудня 2010 р. парафія Вознесіння Господнього у с. Кам'янка Тельманівського району Донецької області зазнала рейдерської атаки ... Самі "збори" проходили відверто рейдерським чином, адже згідно Закону про свободу совісті та парафіяльного статуту рішення про приналежність парафії вирішується лише зборами громади. Але громада – члени парафіяльної ради на чолі з настоятелем архімандритом Христофором та активні прихожани і напередодні "зборів", і ввечері після їх проведення одноголосно висловилися за те, що Вознесенська парафія с. Кам'янка була і залишається вірною Київському Патріархату і змінювати своє підпорядкування категорично не бажає". <http://blogs.pravda.com.ua/authors/medvedev/>

„Хто боровся проти вступу України до НАТО – Патріарх Кіріл чи політик Гундяєв?”

"Патріарх Московський і всієї Русі Кирило під час перебування митрополитом ділився з Вашингтоном своєї стурбованістю з приводу планів України вступити в НАТО.

Таке твердження міститься в опублікованій на сайті "Wikileaks" конфіденційної телеграми посла США в Росії Вільяма Бернса, спрямованої до Вашингтона в квітні 2008 року. " <http://blogs.pravda.com.ua/authors/medvedev/>

Якими напрямками йде дискредитація української мови?

- української мови не було, її штучно створили. Цю сентенцію я вже прокоментував вище.

- в Україні не було своєї науки і науковців, що творили українською мовою.

- не треба видумувати українські технічні терміни, а тому не слід відмовлятися російської наукової термінології і створювати проблеми науковцям.

-Стосовно науки і науковців. Де навчався один з перших всесвітньо відомих російський науковців Ломоносов? В Києво-Могилянській Академії.

«...та культура, которая со времен Петра живет и развивается в России, является органическим и непосредственным продолжением не московской, а киевской, украинской культуры... Таким образом, украинизация оказывается мостом к европеизации». Визнання це зроблено 1926 року в Парижі відомим російським ученим князем Миколою Трубецьким...»

<http://forum.2000.net.ua/forum/viewtopic.php?p=39468&sid=230719757a288bb2f6ee1ccf9b1c373b>

Московітський філософ Федотов: *«С XVII века начинается сильное и плодотворное влияние Украины на русскую культуру, особенно церковную, (преобладание украинцев в русской Церкви чувствуется до XIX века). Наша школа XVII—XVIII вв.... наш литературный язык более киевского, чем московского происхождения...».* Федотов Г. Полное собрание сочинений в 6 томах. Том IV. — Париж 1988. — С.208.

Московітський проф. Морозов пише: *«Петр видел, что московское духовенство в своем образовании стоит неизмеримо ниже киевлян, что в Великороссии видится только «заматерелое грубости чудо, всех ужасных видов ужасное», и нет людей, которые могли бы руководить просвещением духовенства, заботиться о школах, следить за ходом и результатами преподавания; вот почему, желая поднять уровень образования в этой среде, он необходимо должен был обратиться к киевским ученым».* http://uaclub.net/news/2_317712.html

Петро І в своїх революційних перетвореннях в Росії не міг опиратися на великоросів. Вінн опирався на киевських вчених.

Петро Пекарський, історик, член Імперської Академії Наук, 1862 р. писав: *«При Петре русское образование слагалось из двух стихий — киевской учености... и европейского просвещения», і при цьому «киевская ученость имела перевес, потому что имела за собой право давности; европейское же образование, вследствие причин исторических, усваивалось с трудом» і «не имело в России замечательных представителей».*

Член Петербурзької Академії наук академік Федір Корш писав, що: *«малоросійська культура свого часу стояла настільки вище великоруської, що в XVII ст. вчені виписувалися до Москви з України».*

<http://2000.net.ua/2000/aspekty/mediaprostranstvo/42822>

Професор Казанського Університету К. В. Харлампович пише: *«У шкільній ділянці початок нового періоду в історії малоросійського впливу становить передача*

московської академії під керівництвом місцеблюстителя патріаршого престолу, митр. Стефана Яворського. Ця передача привела до заповнення академії педагогами київського типу, і навіть, на початковому етапі, студентами-малоросами. Дякуючи тому московська академія стала першою і найважливішою цитаделлю, з якої велася систематична боротьба київського просвітництва з московською темнотою.
<http://www.sonyah.narod.ru/moskovija1.html>

Сюди доставляли сотні молоді не лише з Москви, а часто й із дуже віддалених місцевостей. Звідсіля відряджували вчителів і студентів для організації шкіл в інших містах. Учителі-монахи, що відслужили свій строк, продовжували свою просвітню службу як архиєреї, настоятелі монастирів, проповідники, екзаменатори, законовчителі, місіонери в різних районах Великоросії. Це збіднення учительського складу... впродовж довгого часу поповнювалося людьми, що пройшли школи південноруські: київську академію, харківську колегію, чернігівську семінарію. Якщо брали викладачів «із волі» або з інших семінарій, то знов таки — малоросійського походження й освіти, тому, що й там учителі були в більшості «київської марки» (стор. 633).

«...Кількість малоросів, що зайняли вчительські посади в московській академії в 1721—1762 рр., доходить до 50-ти; а в ході всього досліджуваного періоду — до 95-ох. Упродовж цього періоду ми знаємо не більше 30-ти великоросів (а Смирнов називає 10—12 осіб). Уже ця обставина показує, в чийх руках було керівництво навчальними справами. Це стане ще яснішим, коли познайомимось зі списками начальників академії — ректорів і префектів. У досинодальному періоді (до 1721 р.) цієї посади досягнув лиш один великорос, Роговський. Потім у ряді префектів бачимо двох великоросів, у списку ректорів також двох» (на всіх 29 префектів і ректорів за час 1721—1762 рр.)
<http://h.ua/story/122843/a1ffa/>

Московітський етнограф та історик Петро Безсонов писав (1871) про українські культурні впливи в Росії XVII сторіччя: «Кожен знає, які були вони (малоросійські й білоруські впливи) обильні, сильні й дійові, напр., для Великоросії, а особливо для Москви. Пришельці зайняли тут найвизначніші і найвпливовіші місця від ієрархів до консисторських правлінь ними заснованих, від духовників царської родини до монастирських настоятелів, ректорів, префектів та вчителів ними проєктованих шкіл, до кабінетних учених і друкарських експертів, адміністраторів, дяків і секретарів. Майже все піддалось їх реформі, їх непереможному впливові: богословська наука, виправлення священних і богослужебних текстів, друкарство, справи розколу, церковна адміністрація, храмовий, хоровий і домашній спів, ноти, зовнішній вигляд архиєрейських домів, стиль їх життя, екіпажі, одяг служби, напр., дяків, вигляд і стан шкіл, методи й предмети, навчання, уклад бібліотек, правопис, вимова усна й читана (церковне м'яке з замість твердого), громадські забави й видовища і т. д. і т. д.»
<http://www.narodnapravda.com.ua/history/468cd3fd52009/>

Стосовно твердження: „не треба видумувати українські технічні терміни а тому не слід відмовлятися від російської наукової термінології і створювати проблеми науковцям”.

Відповідь по одеськi : „не смішіть мої тапочки”. Можна подумати, що вся світова наука і її термінологія створені в Росії:

-Фізика. Ампер, ват, ом, вольт, оптика, механіка, статика, динаміка, фарада, діна, кіло, акустика, градус, тесла, децибелі, ангстрем, аберація, метр, кілометр, міліметр, фотон, мезон, електрон, протон, кінетика і ін – ИСКОННО РУССКИЕ НАЗВАНИЯ?

-Теплотехніка. Адіабата, ентропія, ізобара, ізохора, ізотерма, джоуль, цикл Отто, цикл Карно, цикл Дізеля - російський продукт? Тоді Гей-Люссак, Бойль, Маріотт, Шарль, Пуассон – „русские ученые в двенадцатом колене”.

-Астрономія: Перигелій, астероїд, комета, планета, паралакс, гео, геліо, персек, радіан, секстант, галактика, акреція, кварки і антикварки– „чисто русское изобретение”? А „російські” астрономи Птоломей, Аристотель, Галілей, Копернік, Кеплер, Ньютон, Сейферт, Енке, Тіссеран - патріоти, які ніколи з Росії і не виїжджали?

Економіка: Аваль, ажіо, процент, бонус, рента, оренда, лізінг, франчайзінг, франшиза, гудвіл, дивіденд, маркетинг, логістика, ріелтер, брокер, своп, франко-порто, спред, банкінг, хедж – це терміни які вперше запропонував Іванов Іван Іванович - член Держдуми Росії?

Якщо – так, тоді Ейнштейн, Бор, Коші, Піфагор, Фарадей, Тесла, Сікорський, Патон, Ріман і Фрідман – члени інтелектуальної фракції партії більшовиків-ленінців при німецькій імператриці Росії - при Катерині-два!

Стверджую, що більше 95% науково-технічної і економічної термінології – не російського походження. То чому б нам її не брати з першоджерел виникнення, а треба брати саме в Росії? Тому що кирилицею пишеться, чи тому що кілька літер в нашому алфавіті не співпадають з російським?

Далі, стосовно того, що ХАХЛИ – тупі.

Абсолютно не спорю: Хахли – тупі. Правда, ми українці, хахлами називаємо тих людей українського походження, котрі не знають і не бажають знати української мови, або знають але не бажають послуговуватися нею, бодай на теренах України. Хахлами ми називаємо етнічних українців, що є лизоблюдами, угодовцями і носіями антиукраїнської політики Росії.

Не лише не спорю, а більше того – підтримую: Хахли- тупі. Але не українці.

Але я не здатний дати пояснення, чому українські діти швидко опановують чужинські мови, а російські - не здатні? Чому 95% населення України (від малих до стариків) володіють російською мовою, але лише 44% росіян володіють українською. І саме інтересне, що ті, хто володіє однією російською, називають тупими українців які поголовно володіють мінімум двома мовами українською і російською. Значна частина українців володіє хоча б однією європейською мовою, а дуже багато людей в Західній Україні володіють двома-трьома європейськими мовами. А це для одномовних росіян вони – тупі. От парадокс!

От поясніть, чому так влаштовані мізки росіян, чи в самій розмові якийсь ступор, бо той хто вивчає в дитинстві першою мову російську, вже не здатний опанувати укромову? Підтверджень багато. Наприклад порпросіть русака, щоб сказав "ПАЛЯНИЦЯ". В 100% випадків відповідь -"ПОЛЯНИЦА". Українець з першого разу вимовить любе російське слово.

Питання : де ступор в росіян "В їх мізках, чи в філософії (код) їх „языка”?

Не опанувати і не послуговуватися українською мовою може або лінивий, або тупий, або-ж відвертий антиукраїнець. Четвертої причини немає. Якщо хтось назве – я буду дуже вдячний. Але ні одна із приведених мною причин не може характеризувати людину позитивно. Я раніше думав, що незнання української мови характеризує позицію росіян щодо України. Але, частенько перебуваючи за кордоном разом з росіянами з Росії, я переконався що майже ніхто з них не володіє іноземними мовами, і мені приходилося йти їм на допомогу. Набір їх фраз був вбивчо однотипний. „Ей, камрад, подай вон то...”,

А пусть учат русский”, „Не знаєш русского – в следующий раз приеду на танке – узнаешь”.

І я тепер починаю схилитися до думки, що, можливо, в російській мові закладений якийсь код, що не дає їм опанувати інші мови.

Але матірню мову - освоїли досконало.

Приклад: Єгипет, Терція, де росіяни з Росії від мала до велика на морі і пляжі з ранку до вечора п'ють, по-чорному, і голосно розмовляють матом. І це ні для кого в світі не є секретом. Тому європейці все частіше не бажають відпочивати в готелях де „відпочивають” туристи з Росії. Але один раз мені довелося спостерігати жахливу картину: сім'я з Росії, в складі трьох поколінь – бабусь, дітей і малолітніх онуків, дуже голосно і дуже тривало „матюкались”. Вирішив подивитися, що ж сталося? Можливо потрібна якась допомога? Нічого не звичного, просто вся сім'я (окрім онуків) п'янствує і голосно спілкується матом, в т.ч і онуки з бабцею і татом. Це мене приголомшило. Якби був якийсь конфлікт, то зрозуміло, що не всі люди в сварці підбирають слова, але щоб так просто і мирно пити і всім разом галасувати матом? Ради справедливості слід відмітити, що українські росіяни – набагато культурніші, і таких казусів за ним я не спостерігав. Росіяни з України що володіють іноземними мовами зустрічаються набагато частіше, ніж росіяни з Росії. Теж феномен, що потребує дослідження.

Але ніякі інші народи і держави не посягають на нашу мову, культуру, територію та майно, так як це здійснює Росія. В ніякій іншій державі ми не були так довго в полоні як в Росії.

Ви не задумувалися над тим, чому, болгари, румуни, татари, мадяри, поляки, що живуть в Україні не борються проти української мови і культури, чому не допускають образ за мовною, релігійною і національною ознаками? Відповідаю – бо уряди названих країн не проводять антиукраїнської політики і не фінансують свою діаспору в Україні на боротьбу і протистояння з українцями. Бо в себе на батьківщині терпимо відносяться до всіх національностей, що проживають в них. Ось проекція їх внутрішньої політики на зовнішню.

Світ змінюється і ми мінюємося разом з ним. Не змінюється лишень політика Росії щодо України. Історично змінюються лише форми і методи її впливу: з рабовласницьких та феодальних на відверто імперіалістичні.

Польща і Австрія в минулому теж були окупантами. А нині - друзі України. На заході України дуже багато українців володіють польською і менше – німецькою мовами. Ми зберігаємо ці знання, для спілкування з ними, бо вони перестали бути нашими завойовниками, а стали нашими друзями та адвокатами. Західні українці, які народилися після війни, самостійно вивчають польську, німецьку а також чеську, словацьку. Тобто ті мови, якими володіють їх батьки. Українці хочуть дружно жити і спілкуватися з нашими добрими сусідами.

Росіяни – українські патріоти

Голова Севастопольської міської державної адміністрації Валерій Саратов заговорив українською на підтримку державної мови в Криму.

Виступаючи на урочистих зборах 21 серпня, присвяченому Дню незалежності України, чиновник пообіцяв, що зробить все для того, щоб діти в Севастополі володіли трьома мовами - українською, російською та англійською. Під час свого виступу глава Севастополя перейшов на українську, а потім знову продовжив промову російською мовою. «Для більшості севастопольців російська мова - рідна. І ми зробимо все, щоб наші діти краще за всіх не тільки в Україні, але і в Росії знали російську мову. У той же час є й українська мова, яка є державною для українців. Ми зробимо все, щоб наші діти вільно спілкувалися українською », - заявив Валерій Саратов. Мер також зазначив, що

володіння відразу трьома мовами дає свободу будь-якій людині. Він заявив, що не існує проблеми мови, а є проблема тільки в тому, що кожна мова має бути захищеною.

<http://glavcom.ua/news/19667.html>

До сказаного паном Саратовим ні додати ні відняти. З такими росіянами ми зможемо побудувати українську державу. Державу для людей, де буде міжнаціональний спокій і взаємоповага. Ось таких росіян ми любимо, поважаємо і шануємо. В Україні значна частина росіян є її патріотами. Можна назвати провідних політиків: Баталов Валерій, Марков Борис, Кожин Борис, Соскін Олег, Лановий Володимир, Альошин Валерій, Асадчев Валерій, Санін Василь, Соколов Сергій, Ягоферов Анатолій, Яхєєва Татяна, Кармазин Юрій, Шишкін Віктор і багато-багато інших, які люблять Україну, поважають українську мову і вірно служать інтересам всього українського народу.

В процесі написання цієї статті я почав звертати увагу на тому, якою мовою розмовляють виступаючі на телевізійних телепрограмах і я знайшов що на телепередачах більше половини виступаючих з російськими прізвищами – україномовні. Не слід скидати з терезів такий феномен як російськомовні патріоти України. Про це починає „з тривогою трубити” російський інтернет –видання:

„Идеологов "русского мира" и кое-кого из отечественных политиков может разочаровать факт, что абсолютное большинство (86%) русскоязычных граждан воспринимают Украину как свою Родину, а подавляющее большинство (72%) - полностью или скорее являются ее патриотами....

В определение украинской нации относительно большинство (44%) русскоязычных вкладывают гражданское содержание, понимая нацию как "всех граждан Украины независимо от их этнической принадлежности, языка, на котором они общаются, национальных традиций, которых они придерживаются и по которым воспитывают своих детей.” <http://forum-msk.org/material/lenty/478894.html>

-Якщо думаєте,що всіх росіян муляє українська мова - помиляєтесь За результатами цьогорічного всеукраїнського опитування: Що вас більше турбує: мова, економіка, політика, екологія? На мовне проблему (рос мови) вказало лише 8% опитаних.

Мовний терор – складова ланка організованого геноциду українців

Жуков перед штурмом Києва: «Зачем мы, друзья, здесь головы морочим. Нахрена обмундировывать и вооружать этих хохлов? Все они – предатели! Чем больше в Днепре потопим, тем меньше придется в Сибирь после войны ссылать...»

<http://www.unian.net/rus/news/news-405179.html> .Слова Жукова відносяться не до західної України і її населення, бо при визволенні Києва фронт туди ще не докотився. Вони стосуються українців, мобілізованих зі східної, південної і центральної частин України, яких в „предательстве”, в колабораціонізмі з німцями ніхто і ніколи не запідозрював і не звинувачував. Звідки ж така тваринна жорстокість до українців і для чого були потрібні безневинні жертви? Кинуті Жуковим на фашистів беззбройні українські солдати не могли їм завдати ні поразки ні шкоди. Можливо, щоб ввібрали в свої беззбройні тіла лишні патрони німців? А Жуков був не просто военначальником, а і членом Ставки Сталіна, тому не міг діяти без врахування думки партійного керівництва СРСР. І саме ці слова Жукова свідчать що українців ненавиділи в Москві (як і ненавидять нині), знаходили способи їх немотивованого знищення. Тобто геноцид українців на різних етапах не просто трагедія українського народу, а запрограмована акція Москви. А - „победителей не сажают”.

Росіяни про себе

І ось тут пригадується мені характеристика яку склав росіянин Чаадаєв про росіян і російське суспільство, яка була вірною не лише на той час, але залишається актуальною й на сьогодні (цитую мовою оригіналу):

- „*Одна из наиболее печальных черт нашей своеобразной цивилизации заключается в том, что мы еще только открываем истины, давно уже ставшие избитыми в других местах и даже среди народов, во многом далеко отставших от нас. Это происходит оттого, что мы никогда не шли об руку с прочими народами; мы не принадлежим ни к одному из великих семейств человеческого рода; мы не принадлежим ни к Западу, ни к Востоку, и у нас нет традиций ни того, ни другого. Стоя как бы вне времени, мы не были затронуты всемирным воспитанием человеческого рода.*”

„...*Народы — в такой же мере существа нравственные, как и отдельные личности. Их воспитывают века, как отдельных людей воспитывают годы. Но мы, можно сказать, некоторым образом — народ исключительный. Мы принадлежим к числу тех наций, которые как бы не входят в состав человечества, а существуют лишь для того, чтобы дать миру какой-нибудь важный урок.*”

Чаадаев П.Я. Статьи и письма. М., 1987.

http://writerstob.narod.ru/stati/chaadaev/phylosophy_letters.htm

До сказаного Чаадаєвим, мені особисто, додати нічого.... хіба-що політкоректніше буде додати сатиру Салтикова-Щедріна: „...*направленную против тех характеристических черт русской жизни, которые делают ее не вполне удобною. Черты эти суть: благодушие, доведенное до рыхлости, ширина размаха, выражающаяся с одной стороны в непрерывном мордобитии, с другой - в стрельбе из пушек по воробьям, легкомыслие, доведенное до способности не краснеть самым бессовестным образом. В практическом применении эти свойства производят результаты, по моему мнению, весьма дурные, а именно: необеспеченность жизни, произвол, непредусмотрительность....*” *Михаил Евграфович Салтыков-Щедрин. Авторские комментарии к "Истории одного города".*

<http://lib.rin.ru/doc/i/150594p.html>

Європейська Хартія

Схема нищення держави сепаратистами примітивно проста: вимоги національних шкіл, вимоги створення мовного анклаву, потім вимоги адміністративного анклаву (округу, автономії, штату), наступний крок – вимоги його відділення від основної держави.

США, наприклад, перестали фінансувати з бюджету школи з неанглійською мовою навчання після того, як благополучна Канада чуть не розкололася на дві держави через проблему мов і національностей.

Україна ратифікувала Європейську хартію про мови, яка передбачає захист саме вимираючих (в світі) мов? Частка вжитку української мови в суспільному обігу в Україні постійно знижується, як і знижується (вимирає) кількість її носіїв, бо окрім України, ніде в світі не існує іншої україномовної держави. Чому Росія вважає, що саме російська мова в світі вимирає – незрозуміло? Чому Росія вважає що притулок російської мови має бути саме в Україні - теж не зрозуміло? Чи може тому, що окрім України, ніде в світі немає іншої держави, в якій бездомна російська мова могла б отримати теплий притулок зі статусом мови державної? Чому саме Україна має стати таким собі мовно-статусним бісексуалом? Чому Німеччина яку ми ставимо в приклад – засудила полікультурність і виступила за моно культурність? Бо вчасно замітила що полі культурність призводить до упадку миру і спокою, до упадку економіки.

- Меркель визнала провал мультикультурної моделі.

- Прем'єр-міністр Баварії Хорст Зеехофер: "Мультикультуралізм мертвий"

Міністр з соціальних питань земельного уряду Баварії Крістіна Хадертхауер (Christine Haderthauer) висловила також за посилення тиску на мігрантів, щоб підштовхнути їх до більш активної інтеграції в німецьке суспільство. За її словами, перш за все, це стосується тих, хто отримує соціальну допомогу: якщо протягом року вони так і не опанували німецькою, соціальні допомоги повинні бути урізані.

Якби Європейська Хартія про мови вимагала того, про що трублять проросійські організації України, то ні Канцлер ФРН Ангела Меркель, ні Президент Крістіан Вульф, ні міністр Крістіна Хадертхауер не посміли б робити заяв, що суперечать Хартії. Текст Хартії в Україні сфальсифікований і спотворений. Виникають запитання: чому ніхто не покараний в Україні за факт фальсифікації змісту Хартії з точністю до „навпаки”? Чому ніхто не притягнутий до відповідальності за неавтентичний її переклад і незаконну ратифікацію Парламентом України в спотворенні редакції? Чи можливо спотворення відбулося свідомо, було запрограмовано за сценарієм написаним московськими сценаристами? А можливо і переклад для України був зроблений в Росії? Проблема потребує дослідження. Не лише наукового а і прокурорського.

ФІНАЛ:

Монолітною в мовному питанні українська держава може стати тоді, коли при існуючому статусі мов, прийме мовну концепцію західного українця. А саме: всі жителі західної України знають і вільно володіють як українською так російською мовами. Але окрім цих мов, частина з них також володіє, з різним ступенем досконалості: польською, англійською німецькою, румунською, мадярською, білоруською. Закликаю жителів півдня і сходу України стати врівень з нами, тобто – знаючи російську – обов'язково оволодіти і послуговуватися українською та хоча б (однією – двома) іноземними мовами. Коли ви це здійсните – мовна війна в Україні залишиться в минулому. Думаю російськомовна інтелігенція України, що не причетна до „РУССКИХ ЯСТРЕБОВ” таку пропозицію щиро підтримає.

Застереження: Все, що в цій статті описана про росіян і євреїв як „п'ятої колонії” Росії в Україні жодним чином не стосується і не має ніякого відношення до тих росіян і євреїв - громадян України, що є її патріотами. Для яких Україна – рідна ненька, для яких українська мова і культура не викликає відторгнення. Які розуміють що на-сьогодні саме українська мова є в небезпеці, на грані вимирання, і які долучаються до її спасіння та розвитку. Не розповсюджується на тих представників етносів і народів, які працюють на розбудову України, на зміцнення міжнаціональної і міжособової гармонії в стосунках.

Володимир Пилипчук

Народний депутат України 1-го та 2-го скликань